

Там моя голубка
З жалю завмирає.

Взяв би я бандуру
Та й заграв, що знав,
Через ту бандуру
Бандуристом став.

БЕЗ ТЕБЕ, ОЛЕСЮ

Помалу, ніжно

Без те-бе, О-ле-сю, пше-ни-цю во-зи-ти,
без те-бе, го-лу-бонь-ко, тяжко в сві-ті жи-ти
Як день, як ніч, то рве ду-шу, я до те-бе
прий-ти му-шу, хо-ча я не раненько, О-лесю, серденько!

Без тебе, Олесю, пшеницю возити,
Без тебе, голубонько, тяжко в світі жити.
Як день, так ніч, то рве душу,
Я до тебе прийти мушу,
Хоча й не раненько,
Олесю, серденько!

Без тебе, Олесю, ні ввіщо не дбаю,
Без тебе, голубонько, про все забуваю.
Як день, так ніч, то рве душу,
Я до тебе прийти мушу,
Хоча й не раненько,
Олесю, серденько!

Без тебе, Олесю, буйний вітер віє,
Без тебе, голубонько, сонечко не гріє.
Як день, так ніч, то рве душу,
Я до тебе прийти мушу,

Хоча й не раненько,
Олесю, серденько!

Без тебе, Олесю, марно літа гинуть,
До тебе, голубонько, всяк час думки линуть.
Як день, так ніч, то рве душу,
Я до тебе прийти мушу,
Хоча й не раненько,
Олесю, серденько!

Жили ж ми з тобою, як голубів пара,
Тепер розійшлися, як чорная хмара.
Як день, так ніч, то рве душу,
Я до тебе прийти мушу,
Голубко кохана,
Олесю, жадана!

Скажи ж мені правду, словечко вірненьке,
Чи коли привернешся до мене любенько?
Міркуй, серце, міркуй, любко,
Та до мене прибудь хутко,
Бо буде пізенько,
Олесю, серденько!

ЖАЛІ МОЇ, ЖАЛІ

Співає, не поспішаючи

Жа-лі мо-ї, на-лі,
во-ли-ні-ї, не ма-лі, як ма-са-са
ро-са по зе-ло-ній тра-ві

Жалі мої, жалі, великі, не малі,
Як маєва роса по зеленій траві.

Як вітер повіє, то росоньку звіє;
А моє серденько в тяжкій тузі мліє.

Ой моє серденько з каменя твердого
Розпукається ми з жалю великого.

Червона калино, не стій над водою;
Молода дівчино, жаль ми за тобою!

Поставлю ти хату з твердого дерева
Ой буду я в тебе кожного вечора!

Поставлю ти сіни з сухої дубини,
Ой буду я в тебе кожної години!

ШУМИТЬ-ГУДЕ ДІБРОВОНЬКА

Широко, не поспішаючи

Шу- мить-гу- де діб- ро- вонь- ка,
 пла- че- ту- жить дів- чи- нонь- ка,
 пла- че- ту- жить і ри- да- є.
 сво- ю до- лю про- кли- на- є

Шумить-гуде дівровонька;
 Плаче-тужить дівчинонька,
 Плаче-тужить і ридає,
 Свою долю проклинає. } 2

Ой ти, доле, нещаслива!
 Чом ти мене не втопила?
 Лучче б було утопити,
 Як із милим розлучити. } 2

За рікою, за бистрою,
 Кохався я з дівчиною,
 Що ж по тому, що кохаю,
 Коли в неї не буваю? } 2

Боже! — З неба високого
 Глянь на мене молодого!

Дай-мні волю, тебе прошу,
 Дай мні дівчину хорошу! } 2

Боже! — З неба високого
 Глянь на мене молодого!
 Знеси ж мене в хати тії,
 Де дівчата молодії! } 2

Чи у полі я родився,
 Чи у лісі охрестився,
 Чи у лісі, чи у полі,
 Що не дав мені бог долі? } 2

ЧОГО СУМУВАТИ, ГОЛУБКО МОЯ

Не послішаючи
Одні

Чо- го су- му- ва- ти, го- луб- ко мо-
-я, і до- лю сво- ю про- кли-
Двоє Ти глянь, по- ди- ви- ся: над-
-наць? на- ходить вес- на і пта- шеч- ки
бу- дуть спі- вать!

Чого сумувати, голубко моя,
І долю свою проклинати?
Ти глянь, подивися: надходить весна,
І пташечки будуть співати! } 2

З-під снігу проб'ється барвінок зелений,
Бузок у саду зацвіте,
Із теплого краю дзвінкий соловейко
Нових нам пісень принесе. } 2

І все оживе, і ти знов заспіваєш
У себе в вишневім саду,
І серце твоє знов життя забажає,
До тебе в садок я прийду. } 2

ЗА ТУЧАМИ, ЗА ХМАРАМИ

Повільно

За ту- ча- ми, за хма- ра- ми
со- неч- ко не схо- дить,
за ли- хи- ми во- ро- га- ми
ми- лий мій не хо- дить.

За тучами, за хмарами
Сонечко не сходить,—
За лихими ворогами
Милий мій не ходить. } 2

Гей, ви, тучі, ви, грізнії,
Розійдітесь різно,
Прибудь, милий, чорнобривий,
Хоч не рано, пізно! } 2

Привикайте, карі очі,
Самі ночувати,
Бо поїхав мій миленький
У поле орати. } 2

Бодай воли живі були,
 А щоб плуг зламався,
 Щоб мій милий, чорнобривий } 2
 Додому пригнався!

ЧОМ ДУБ НЕ ЗЕЛЕНИЙ

Помірно

Чом дуб не зе-ле-ний? Бо ту-ча при-би-ла.
 Но-ван з ве-се-лий, бо ли-ха го-ди-на.
 Но-зан не-ве-се-ля, бо ли-ха го-ди-на.

Чом дуб не зелений?
 Бо туча прибила.
 Козак невеселий, } 2
 Бо лиха година.

«Ой як мені, мати,
 Веселому бути,—
 Любив дівчиноньку, } 2
 Та й узяли люди.

Любив дівчиноньку,
 Та й узяли люди;
 Мені молодому } 2
 Парочки не буде.

Тільки ж мені й пари,
 Що оченьки карі,
 Тільки й до любові, } 2
 Що чорнії брови.

Чорні брови маю,
Та й не оженюся;
Піду до річеньки,
З жалю утоплюся» } 2

«Не топись, козаче,
Бо душу загубиш,
Ходім повинчаймось,
Коли вірно любиш». } 2

РОЗВИВАЙСЯ ТИ, ДУБОЧКУ

Поволі

Роз- ви- ва- ся ти, ду- боч- ку.
на чо- ри яно- ти!
Лю- бив ко- ван три дів- чи- ни,
та я не мав ко- рю- ці.

Розвивайся ти, дубочку,
На чотири листи!
Любив козак три дівчини
Та й не мав користі. } 2

Одна влітку заміж вийшла,
Друга у м'ясниці,
А третя, чорнявая,
Пішла у черниці. } 2

Ой коли б я, возуленько,
Та й крилечка мала,
То я б свою Україну
Кругом облітала. } 2

То я б свою Україну
Кругом облітала,

То я б свого миленького } 2
По шапці пізнала.

Хоч по шапці, не по шапці,
Так по голосочку,
А у мого миленького } 2
Брови на шнурочку.

ЧЕРВОНАЯ КАЛИНОНЬКА

Повільно

Чер-во-на-я ка-лі-нонь-ка,
бі-ле-є де-ре-во, чом не хо-диш,
не го-во-риш, мо-є ми-ле сер-це,
мо-є ми-ле сер-це?

Червона калінонька,
Білеє деревце,
Чом не ходиш, не говориш,
Мое миле серце? (2)

Ой як мені, моя мила,
До тебе ходити?
Кругом живуть воріженьки,
Нас будуть судити. (2)

Нехай судять, нехай рядять,
Вони про те знають;
Прийде тая годинька,
Вони й перестануть. (2)

Над моїми воротами
Та чорная змара,

А з нашого коханнячка } 2
Нічого не буде.

Скрипливі ворітчка — } 2
Тяжко відчиняти,
Кого люблю — не забуду,
Хоч вік буду ждати.

ГАЮ, ГАЮ, ЗЕЛЕН РОЗМАЮ

Гаю, гаю, зелен розмаю!
Любив дівчину, сам добре знаю. (2)

Любив дівчину півтора року,
Доки не дізнали вороги збоку. (2)

А як дізнали — розшебетали,
Бодай же вони щастя не знали. (2)

Сусіди близькі — вороги тяжкі!
Пийте, гуляйте, як самі знайте! (2)

Пийте, гуляйте, як самі знайте,
Де двоє ходять — не розлучайте! (2)

ЧОМ ТИ, ДІВЧИНО, ТАКА СУМНА?

Поволі

Чом ти, дівчино, така сумна?
 Чом не весела, як та весна?
 Молоді літа пролінуть скоро,
 Ти зостанешся, мов сирота.

Чом ти, дівчино, така сумна?
 Чом не весела, як та весна?
 Молоді літа пролінуть скоро,
 Ти зостанешся, мов сирота. } 2

Сумна я була — сумна буду,
 Кого любила — не забуду,
 Любила хлопця, котрий поїхав,
 Котрий поїхав, — не вернеться. } 2

Вернись, козаче, соколю мій,
 Хай подивлюся на образ твій!
 Хай поцілую вуста рожеві,
 Тоді вже буде вічний спокій! } 2

ЧОГО Ж ВОДА КАЛАМУТНА

Повільно

Чого ж вода каламутна,
 Чи не хвиля збила?
 Чого ж і я така смутна,
 Чи не мати біла?

Чого ж вода каламутна,
 Чи не хвиля збила?
 Чого ж і я така смутна,
 Чи не мати біла? } 2

Мене мати та й не біла —
 Снімі слъози ллюються:
 Од милого людей нема,
 Од нелюба шлюються. } 2

Прийди, милий, подивися, —
 Яку терплю муку!
 Ти хоч в серці, та од тебе
 Беруть мою руку. } 2

Спіши, милий, рятуй, мене
Від лютої напасті!
За нелюбом коли буду,
То мушу пропасти! } 2

ОЙ ДОКИ Я, БЕЗТАЛАННА

Поволі, сумно

Ой до-ки я без-та-лан-на
бу-ду світ ну-ди-ти? Ой як мо-ні
на-до-ї до пла-ять і ту-ни-ті!

Ой доки я, безталанна,
Буду світ нудити?
Ой як мені надоїло
Плакати і тужити! } 2

Плачте, очі, плачте, карі,
Дрібними сльозами:
Пішов милий до другої
Іншими шляхами. } 2

Не розливай, мати, води,
Що я їй наносила,
Не розлучай мене з милим,
Що я їй полюбила! } 2

Не розливай, мати, води,
Бо важко носити,
Не розлучай мене з милим,
Тобі з ним не жити. } 2

ЧИ ТИ, МИЛИЙ, ПИЛОМ ПРИПАВ

Не швидко
Чи ти, милий, пилом припав, чи не те- ли-
це- ю? Чом не хо- диш ти до ме- не
це- ю бу- ли- це- ю?

Чи ти, милий, пилом припав,
Чи метелицею?
Чом не ходиш ти до мене
Цею вулицею? } 2

Чом не ходиш ти до мене
Крутими горами,—
Покидаєш сиротину
Поміж ворогами? } 2

Чом ти, милий, не послухав,
Як тобі казала:
«Ходім, серце, повінчаймось,
Щоб мати не знала». } 2

Ти все неньку своєю слухав,
Мене покидаєш,
Покидаєш сиротину,
Іншої шукаєш! } 2

Найдеш собі дівчиноньку
З карими очима:
Буде тобі, серце моє,
Камінь за плечима! } 2

Найдеш собі дівчиноньку
З чорними бровами,
Та не знайдеш тої правди,
Що була між нами! } 2

ОЙ ТИ ЖИВЕШ НА ГОРОНЬЦІ

Повно, не поспішаючи

Ой ти ми- веш на го- ронь- ці,
а я під го- ро- ю; чи ти ту- жиш
так за мно- ю, як я за то- бо- ю?

Ой ти живеш на гороньці, а я під горою;
Чи ти тужиш так за мною, як я за тобою? (2)

Ой коли б ти так за мною, як я за тобою,
Жили б, жили б, мое серце, як риба з водою. (2)

Рибалочка по бережку да рибоньку ловить,
А милая по милому білі ручки ломить. (2)

Рибалочка по бережку да рибоньку удить,
А милая по милому білим світом нудить. (2)

Рибалочка по бережку рибоньку хапає,
А милая по милому тяженько зітхає. (2)

Рибалочка по бережку, як ластівка, в'ється,
А милая по милому, як горлиця б'ється. (2)

«Чи ти, милий, припав пилом, чи метелицею,
Що до мене ти не ходиш сею вулицею?» (2)

«Вже ж я ходив, вже ж я ладив до півтора року,
Докіль, докіль не дізнались вороженьки
збоку. (2)

Ой рад би я, моя мила, до тебе ходити,
Засідають вороженьки, хочать мене
вбити!» (2)

ЧЕРЕЗ ПОЛЕ ШИРОКЕ

Помірно

че-рез по-ле ши-ро-ко-е
 на-тяг-на-на нит-ка. чо-му-сь до ня
 до при-хо-дыв: ніч-ка бу-ла вид-ка.

Через поле широке
 Натягнена нитка...
 Чому-сь до ня не приходив:
 Нічка була видка. } 2

Чому-сь до ня не приходив,
 Коли-м тя чекала? —
 Від вечора до півночі
 Лампа не вгасала. } 2

Чому-сь до ня не приходив,
 Коли-м тя чекала:
 Ти повернув лиш на зорі,
 А я уже спала. } 2

Не ходи ми попід вікна,
 Не топчи ми грядку,
 Я вже до тя більш не вийду,
 Хоч чекай до ранку. } 2

ТЕРЕН ЦВІТЕ

Помірно

Те-рен цві-те, те-рен цві-те,
 хто в лю-бо-ві
 не зна-є-ть-ся, той го-ря не зна-є.

Терен цвіте, терен цвіте,
 Листя опадає,
 Хто в любові не знається, } 2
 Той горя не знає.

А я молоденька
 Вже горя зазнала,
 Вечероньки недоїла,
 Нічки недоспала. } 2

Візьму кріселечко,
 Сяду край віконця,
 Іще очі не дрімали,
 А вже сходить сонце. } 2

Хоч дрімайте, не дрімайте,
 Не будете спати:
 Десь поїхав мій миленький } 2
 Іншої шукати.

Очі мої, очі, ..
 Що ви нарobili?
 Кого люди обминали,
 Того полюбili. } 2

ПЛИВЕ ЧОВЕН БЕЗ ВЕСЕЛЬЦЯ

Поволі

Пли-ве чо- вен без ве-сель-ця, бе-ре-ти ь ми-
 -ня- с, ні- хто чо-в- ни- ком не пра- вить-ся
 хви- ля під- га- ня- є, // -ня- є.

Пливе човен без весельця,
 Береги минає,
 Ніхто човником не править,— } 2
 Хвиля підганяє.

І я в світі, як той човник,
 Де пристать, не знаю,
 Де хотів би, там не можна, } 2
 Бо долі не маю.

Скажу тобі: «Люблю тебе»,
 Ти скажеш: «Я знаю!»
 Назвав би я голубкою, } 2
 Так долі не маю.

Назвав би я голубкою
 Та іще й своєю...
 Не будь тобі, моя мила, } 2
 Вже повік моею.

ТАМ, ДЕ ЯТРАНЬ КРУТО В'ЄТЬСЯ

Повільно

Там, де Я_трань кру_то в'є_ться,
 з_під на_ме_ня б'є во_да, — там дів_чи_на
 во_ду бра_ла, чор_но_бри_ва, мо_ло_да.

Там, де Ятрань круто в'ється,
 З-під каменя б'є вода,—
 Там дівчина воду брала,
 Чорнобрива, молода.

Ти, дівчино, ти щаслива,
 В тебе батько, мати є,
 Рід великий, хата біла,
 Все, що в хаті, то твоє.

А я бідний, безталанний,
 Степ широкий — то ж мій сват,
 Шабля й люлька — вся родина,
 Сивий коник — то ж мій брат.

СКАЖИ, ЧОМУ НЕ ЦВІТЕ БІЛЬШЕ МАЙ

Поволі, сумно

Ска_жи, чо_му не цві_то, біль_ше май?
 Ска_жи, чо_му не ска_зав ти „про_щай“?
 Ти ві_дій_шов у да_ле_кі кра_ї,
 хі_ба ча_сом ти при_сни_ся ме_ні.

Скажи, чому не цвіте більше май?
 Скажи, чому не сказав ти «прощай»?
 Ти відійшов у далекі краї,
 Хіба часом ти приснився мені. } 2

Куди не глянь — скрізь чарівна весна,
 Тебе я жду, а тебе все нема...
 Скажи ж, коли ти повернешся знов, } 2
 Скажи, куди ділась наша любов?

Скажи, нащо ти взяв серце моє?
 Скажи, чому не віддав ти своє?
 Ти відійшов, а я трачу літа,
 Іншу знайшов — я зосталась одна. } 2

КОЛИ НА КРИЛАХ НОЧІ

Помірно, плавно

Но... ли на кри... лах но... ці на
зем... лю сон зле... тить, ти в тем... ний сад ви...
- ко... диш з квіт... ка... ми го... во... рить.

Коли на крилах ночі
На землю сон злетить,
Ти в темний сад виходиш
З квітками говорить.

Ти знаєш, що заснув я
І сплю уже давно,
Замкнуті в мене двері,
Зачинене вікно.

Даремно ти гадаєш,
Тебе я одурив:
Всю ніч я за тобою
Нечутно проходив.

Тобі сказала рожа:
«Я бачила його:
Сьогодні вранці рвав він
Квітки з куща мого».

Шепнув тобі барвінок:
«І я його стрічав,
Засмучений ходив він
І лист мій потоптав».

Шепчуться троянди,
Акації віття:
«Навіщо ж там кохання,
Де треба забуття?»

Іди сон у хату,
До нелюба іди,
І милого ночами
Ніколи вже не жди».

Колишуться троянди,
Барвіночок зітха:
«Забудь його навіки,—
Тебе він не коха».

І здалеку я бачив,
Як стала ти ридать
І, впавши на коліна,
Барвінок цілувать.

ПАСІТЕСЯ, СІРІ ВОЛИ

Повільно

Па-сі-те-ся, сі-рі-во-ли,
 Не біа-те-ся вов-ка, а-я-пі-ду
 до дів-чи-ни, хоч бу-де по-мов-ка.

Пасітеся, сірі воли,
 Не бійтеся вовка,
 А я піду до дівчини,
 Хоч буде помовка. } 2

Пасітеся, сірі воли,
 Понад берегами,
 А я піду до дівчини
 Поза ворогами. } 2

Розкопайте, люди, греблю,
 Нехай вода рине,
 Занехаймо те кохання,
 Нехай воно згине! } 2

Бо із цього коханячка
 Ні слави, ні вжитку;
 Карим очам спання нема,
 А думкам — спочинку. } 2

МІСЯЧЕНЬКУ БЛІДНОЛИЦІЙ

Протяжно, задумливо

Мі-ся-чень-ку блід-но-лиц-я, за-хма-ру
 хма-ре ти схо-вайсь, но сві-ти, бо вже не-
 ма-є ти, з кот-рою
 ро-ю я ко-хавсь

Місяченьку бліднолицій,
 За хмару краще ти сховайсь,
 Не світи, бо вже немає
 Тії, з котрою я кохавсь. } 2

А колись була година...
 Було, як з неба глянеш ти,
 Все блудили ми стежками,
 Ділили горе в самоті. } 2

Ії очей усмішку ніжну
 Ловлю у мріях кожную мить,
 Як згадаю про ті очі,
 Серденько з жалю защемить. } 2

ОЙ Я НЕЩАСНИЙ

Не швидко

Ой я нещасний, що маю ді-
-ря- ти? Полюбив дівчи-
ну та й не можу взяти. Тим не можу взяти,
що заручена- я, доле ж моя,
до- ле, доле нещасна- ні!

Ой я нещасний, що маю діяти?
Полюбив дівчину, та й не можу взяти.
Тим не можу взяти, що заручена, —
Доле ж моя, доле, доле нещасная!

Хлопче-молодче, який ти ледащо —
Задумав жениться, сам не знаєш нащо!
Будеш ти, небоже, долю проклинати,
Будеш кулаками сльози утирати!

Виплачеш ти очі, та не знайдеш долі,
Сам же ти загинеш, як білина в полі!
Нащо тобі, хлопче, жінка черноока?
У козака жінка — шабля біля бока!

ОЙ НА ГОРІ ДВА ДУБИ ЗРОСЛИСЯ

Повільно

Ой на горі два дуби зро-
-сли- ся, не жаль ти, що ми розійшлися.
-шли- ся? Бо ми сох- то- ва- ли очко в очко зрі-ти,
сер- це й ду- шу все вір- но лю- би- ти.

Ой на горі два дуби зрослися,
Чи не жаль ти, що ми розійшлися?
Бо ми сохтовали* очко в очко зріти,
Серце й душу все вірно любити.

Тоді буду, фраїрику**, твоя,
Як ми їмиш рибочку із моря.
Ой як море тяжко та й перегадати,
Тяжко мені дівчину лишити.

* Сохтовали — звикали.

** Фраїр — парубок, жених.

ЗАБУДЬ МЕНЕ

Поволі, сумно

1. За-будь ме-не, ме-не за-будь, що
 2. Ми ма-ли сльо-зи на о-чач, та

нам ко-лись жев-рі-ла гру-дь, що
 ми і-шли на різ-ний шлях

сер-це рва-ло-ся ко-лись-ми ро-зій-шлись...
 пла-кав з го-ря, а ле-ти-з-шас-ти, во-с-ті...

З То-бі зо-зу-ля на-вес-ні му-
 -ва-ла шас-ти, о ме-ні во-

-рон-ня кри-ла на ло-сум-не-з-будь ме-не...

Забудь мене, мене забудь,
 Що нам колись жевріла груди,
 Що серце рвалося колись —
 Ми розійшлись...

Ми мали сльози на очах,
 Та ми ішли на різний шлях,

Я плакав з горя, але ти —
 З щастливості...

Тобі зозуля навесні
 Кувала щастя, а мені
 Вороння крикало сумне —
 Забудь мене...

ОЙ ЗІЙДИ, ЗІЙДИ, ЯСЕН МІСЯЦЮ

Широко

Ой зій-ди, зій-ди, я-сен мі-ся-цю,
Як мли-но-ве в ко-ло! Ой вий-ди, вий-ди,
Сер-це-дів-чи-но, та промов до ме-не сло-во!

Ой зійди, зійди,
Ясен місяцю,
Як млинове коло!
Ой вийди, вийди,
Серце-дівчино,
Та промов до мене слово!

Ох і рада б я
Та виходити
І з тобою говорити,
Так судять-гудять
Вражії люди,
Хотять же нас розлучити!

Ой не бий, мати,
І не лай, мати,
Та не роби каліченьки,
Зав'яжи очі
Темної ночі
Та веди до річеньки!

А як приведеш
Та до річеньки,—
Розв'яжи карі очі:
Нехай гляну я
Та подивлюся,
З світом білим попрощаюся!

Ой світе ясний,
Світе прекрасний,
Як на тобі тяжко жити,
Ой іще важче
Моло, ленькій,
Не нажившись, умирати!

ОЙ БУВ ТО РАЗ ВЕСЕЛИЙ ЧАС

Помірно, плавно

Ой був то раз веселий час,
Було у мене щастя-рай,
Приспів:
В зеленім гаю раз в маю сидів я разом з нею...
Місяць світив ген високо над соною і над нею.

Ой був то раз веселий час,
Як молодість буяла,
Було у мене щастя-рай,
Недовго то тривало.

Приспів:

В зеленім гаю раз в маю
Сидів я разом з нею...
Місяць світив ген високо
Наді мнов і над нею.

Вона мені любов щирю
До серця промовляла.
Тулилася, немов дитя,
І ручки простягала.

Приспів.

Тоді би я був щасливий
В її обіймах вмерти,
А нині в жалю-розпуді
Не могу сліз обтерти.

Приспів.

КОЛИСЬ, ДІВЧИНО МИЛА

Помірно, плавно

Но- лись, дів-чи- но ми- ла, то' був чу- до- вий час, як
ще лю- бов но- си- ла ген, по- під хма- ри: нас. Ми
мрі- я- ли- зіт- ха- ли в ко- хан- ні при- ся- га- лись, а
со- ло- вей- но тьохкав все тьох, тьох, тьох.

Колись, дівчино мила,
То був чудовий час,
Як ще любов носила
Ген попід хмари нас.
Ми мріяли, зітхали,
В коханні присягались,
А соловейко тьохкав:
Все тьох, тьох, тьох.

І був би я дівчину
Довіку так кохав,
І був би я єдину
К серденьку пригортав.
Та десь війна взялася,
Дівчина віддалася,
А соловейко тьохкав:
Все тьох, тьох, тьох.

І зорі мерехтіли,
Соловейко щебетав,
В очах сльози тремтіли,
Як я її прощав...
Давно те все минуло,
Кохання позабулось,
А в серденьку осталося:
Все ох, ох, ох!

ВТІШ МЕНЕ: ЗАНЕДУЖАЛА Я

Широко

Втіш ме-не: за-ма-ду-ня-ла я, ні хви-
-ля-ни не ма-ю спо-ко-ю! Но-ли-
-ши ме-не, нень-ко моя, Ко-ли-
-ши, як бу-ва-ло, ма-ло-ю!

Втіш мене: занедужала я,
Ні хвилини не маю спокою!
Колиши мене, ненько моя,
Колиши, як, бувало, малою! } 2

В боротьбі сили втратила я...
Боже! Нащо я так покохала?
Світла молодість марно пройшла... } 2
Колиши мене, ненько моя!

Не питай, хто забрав мій спокій,
Хто забрав мое серце дівоче,
Колиши — тяжко доні твоїй,
Я приспять своє лишенько хочу! } 2

Втіш мене: занедужала я,
Ні хвилини не маю спокою!
Колиши мене, ненько моя,
Колиши, як, бувало, малою! } 2

СКАЖИ, НАЩО ТЕБЕ Я ПОЛЮБИЛА

Помірно

Она-жи, на-що те-бе я по-лю-
-би-ла. сна-жи, на-що до-ві-ри-лась то-
-бі? Но-ли б не ти, сум-на б я не хо-
-ди-ла, і день, і ніч не мучилась в жур-бі

Варіант Повільно

Ска-жи, на-що те-бе я по-лю-
-би-ла. сна-жи, на-що до-ві-ри-лась то-
-бі? Но-ли б не ти, сум-на б я не хо-
-ди-ла, і день, і ніч не мучилась в жур-бі

Скажи, нащо тебе я полюбила,
Скажи, нащо довірилась тобі?
Коли б не ти, сумна б я не ходила.
І день, і ніч не мучилась в журбі. } 2

Без тебе я, як цвіт без сонця, в'яну,
 Без тебе, ох, як тяжко в світі жити!
 О де, скажи, я чарів тих дістану,
 Щоб як тебе забуть і розлюбить? } 2

Забуть! Бо сил терпіть уже не маю...
 Забуть! Бо й так я змучилася вкрай.
 Коли б ти знав, що я переживаю,
 Який, бува, охоплює відчай! } 2

Коли б ти знав мою журбу та муки,
 Коли б ти знав, що я пережила!
 Не раз, не два, до неба знявши руки,
 Тебе, і світ, і долю я кляла. } 2

Кляла я все: і мрії ті дівочі,
 Що рано так, ох, рано, одцвіли...
 Кляла твої веселі карі очі,
 Що, бач, мене до чого довели. } 2

І ту весну з пахучими квітками,
 Той ясний день і ту щасливу мить,
 Коли мені, закоханій без тямі,
 Ти клявся вірним бути і любити. } 2

Твоїм словам не вірить не могла я,
 Вони лились, як пісня чарівна!..
 І от тепер лишилася одна я,
 Одна, одна, на цілий світ одна... } 2

У ВИШНЕВОМУ САДОЧКУ

Поволі

У виш- но- во- му са- доч- ну
 со- ло- вей- ша- бей- та; мо- ло- день- кий
 ко- за- чень- ко ді- чинь- ку у- ві- щав

У вишневому садочку
 Соловейко щебетав;
 Молоденький козаченько
 Дівчиноньку увіщав:

«Забудь мене, дівчинонько,
 Забудь мене, молода,
 Полюби собі другого,—
 Цю любов знесе вода».

«А я ж тебе покохала
 Не на день і не на два,
 А тепер ти мені кажеш —
 Цю любов знесе вода».

У вишневому садочку
 Соловейко щебетав,
 Молоденький козаченько
 Дівчиноньку увіщав.

ОЙ НЕ СВИТИ, МІСЯЧЕНЬКУ

Помірно

Ой не сві- ти, мі- ся- чень- му,
не сві- ти ні- ко- му, тіль- ки сві- ти
ми- лень- ко- му, як і- де до- до- му,
як і- де до- до- му!

Ой не світи, місяченьку,
Не світи нікому,
Тільки світи миленькому,
Як іде додому! (2)

Світи йому ранесенько
Та й розганяй хмари,
А як же він іншу має,
То й зайди за хмари! (2)

Світив місяць, світив ясний,
Та й зайшов за хмару,
А я, бідна, гірко плачу —
Зрадив мене милий. (2)

ОЙ І ЗРАДА, КАРІ ОЧІ, ЗРАДА

Не швидко

Ой і зра- да, ка- рі о-чі, зра- да;
чо- му в те- бі, ми- лий, не вся щи- ра прав- да,
не вся щи- ра прав- да?

Ой і зрада, карі очі, зрада;
Чому в тебе, милий,
Не вся щира правда? (2)

Ой ти, милий, думаєш-гадаєш,
Мабуть же ти мене
Покинути маєш. (2)

По чім же ти та й постерігала,
Що ти мене, мила,
Зрадником назвала? (2)

Чи по коню, чи по вороному,
Чи по мені, серце,
Та по молодому? (2)

Не по коню, не по вороному,
А по тобі, серце,
Та по молодому. (2)

Рано встаєш, коня напуваєш,
Зеленого сіна
Та ще й підкидаєш. (2)

І жовтого вівса підсипаєш,
Із стайні як ідеш,
Нагайки шукаєш. (2)

До столу ідеш, все листоньки пишеш,
А як по полю ідеш,
Дитину колишеш. (2)

Ой ну, люлі, малеє дитятко,
Зостаєшся, миле,
В світі сиротятко. (2)

Не їдь, милий, горою, ні низом,
Бо позакидана
Доріженька хмизом. (2)

Я тую хмизину ногою одкину,
А таки тебе я
Навіки покину. (2)

Ой їдь же ти, милий, ой їдь же горою,
А я піду услід
Та і за тобою. (2)

НЕ ПИТАЙ, ЧОГО В МЕНЕ ЗАПЛАКАНІ ОЧІ

Співає

Не пи- тай, чо- го в ме- не за-
- пла- ка- ні - ці, чо- го чао- то - ті-
- на- ю я, в гай і блу- каю я
там до пів- но- ці, не пи-
- тай, не пи- тай, не пи- тай.

Не питай, чого в мене заплакані очі,
Чого часто тікаю я в гай
І блукаю я там до півночі,
Не питай, не питай, не питай.

Не питай, чого сохну і в'яну, як квітка,
Бо так широко кохаю тебе...
Ти ж покинув мене, сиротину,
На посміх, поговір для людей.

Не питай, бо нічого тобі не скажу я,
Бачив сам мої сльози та сум;
А нещирі слова та байдужі
Не розвіють тяжких моїх дум.

НЕ ПИТАЙ, ЧОГО В МЕНЕ ЗАПЛАКАНІ ОЧІ

Протяжно

Не пи- тай, чо- го в ме- не за- пла- ка- ні о- чи,
о- чи, чо- го ча- со- то гл- на- ю я
в гай, і блу- ка- ю я там до пі-
но- чи, не пи- тай, не пи- тай, не пи- тай.

Початок для наступних куплетів

Не пи- тай, чом я сох- ну та...

Не питай, чого в мене заплакані очі,
Чого часто тікаю я в гай
І блукаю я там до півночі,
Не питай, не питай, не питай. } 2

Не питай, чом я сохну та в'яну,
Як та квітка без сонця й води,
Бо коли б я тебе не любила,
То не знала б ніколи біди. } 2

А ти вирвав з грудей мое серце
І покинув нещасну мене...

Проклинатиму я свою долю
І той час, що любила тебе. } 2

Ти приходиш до мене щоночі
У той час, коли міцно я сплю,
І цілуєш заплакані очі,
І шепочеш: не плач, я люблю! } 2

Відкриваю заплакані очі:
Навкруги порожнеча німа...
В тишині чарівничої ночі
Мого п'яга нема та й нема. } 2

Як була молода, жартівлива,
Щебетала, як пташка в гаю,
І не знала, що доля зрадлива,
І не знала, що щастя не йму. } 2

ЗЕЛЕНАЯ РУТА, ЖОВТИЙ ЦВІТ

Повірно

Зе-ле-на-я ру-та, мо-в-т-ий цвіт,
 не пі-ду за те-бе, пі-ду в світ, та й роз-пу-щу ко-су
 по пле-чу, не раз, не два гір-ко за-пла-чу.

Зеленая рута, жовтий цвіт,
 Не піду за тебе,— піду в світ,
 Та й розпущу косу по плечу,
 Не раз, не два гірко заплачу. } 2

Ой де ж ти, мій милий, ночуєш,
 Що ти мого плачу не чуєш?
 Бодай тебе, милий, бог скарав,
 Що ти мене бідну понехав! } 2

В МОЄМУ САДУ АЙСТРИ БІЛІ

Поволі, задумливо

В мо-є-му са-ду ай-стри бі-лі
 схи-ли-ли го-ло-ви в жур-бі...
 В мо-є-му сер-ці гас-нуть си-ли:
 Чу-ю мо-ю о-та-д, в то-ї бі-

В моєму саду айстри білі
 Схилили голови в журбі...
 В моєму серці гаснуть сили:
 Чужою стала я тобі. } 2

Мені сімнадцятий мишло
 Весною, як сади цвіли,
 Я про кохання ще й не знала,
 Ми тихо з сестрами жили. } 2

Коли я айстри поливала,
 То ти поміг мені полить...
 З тих пір я мрію про кохання,
 З тих пір душа моя болить. } 2

Як ти проходив мимо двору,
 Я задивилась на твій стан,

Стояла довго під вербою,
Поки вечірній спав туман. } 2

Коли умру я від кохання,
То поховайте серед трав,
А ти, зірвавши айстру білу,
Згадаеш, хто тебе кохав. } 2

І СНИЛОСЯ З НОЧІ ДІВЧИНІ

Помірно

І снілося зночі дівчині, що
має в са-му про-цілі-та-ли, що
но-ней во-ро-них сіда-ла-ли. І
І снілося зночі дівчині,
— га-ниа сон снів-ся, по-га-ниа,

І снілося з ночі дівчині,
Що маки в гаю процвітали,
Що коней вороних сідали —
І снілося з ночі дівчині.

І снівся сон дивний, нежданий,
Приснівся той коник буланий,
І стрільчик приснівся коханий —
Ах, снівся сон дивний, нежданий.

І снівся сон дивний, нежданий...
Приснівся дівчині коханий,
Що другу цілує, мов п'яний, —
Поганий сон снівся, поганий.

ПОВІЙ, ВІТРЕ, НА ВКРАЇНУ

Повільно

По-вій, віт-ре, на Вкра-ї-ну,
 де по-ки-нув я дів-чи-ну,
 де по-ки-нув на-ді-о-чі,
 по-вій, віт-ре, о-пів-но-чі!

Повій, вітре, на Вкраїну,
 Де покинув я дівчину,
 Де покинув карі очі,
 Повій, вітре, опівночі! } 2

Між горами там долина,
 В тій долині єсть хатина,
 В тій хатині дівчинонька,
 Дівчинонька-голубонька. } 2

Повій, вітре, тишком-нишком
 Над рум'яним, білим личком,
 Над тим личком нахилися,
 Чи спить мила, подивися! } 2

Чи спить мила, чи збудилась,
 Спитай її, з ким любила,
 З ким любила і кохалась
 І кохати присягалась. } 2

Як заб'ється в ній серденько,
 Як зітхне вона тяженько,
 Як заплачуть карі очі,—
 Вертай, вітре, опівночі! } 2

А як мене позабула
 І другого пригорнула,
 То розвійся край долини,
 Не вертайся з України!.. } 2

ОЙ НЕ ШУМИ, ЛУЖЕ

Широко

Ой не шу- ми, лу- же, зе- ле- ний бай-ра- че!..
Не плач, не жу-ри- ся, мо- ло- дий ко- за- че!

Ой не шуми, луже,
Зелений байраче!..
Не плач, не журися,
Молодий козаче! } 2

Не сам же я плачу,—
Плачуть карі очі,
Не дають спокою
Ані вдень, ні вночі. } 2

Сусіди близькії —
Вороги тяжкії:
Не дають ходити,
Дівчину любити. } 2

Ой, умру я, мила,
А ти будеш жива,—
Чи згадаєш, мила,
Де моя могила? } 2

ОЙ НА ГОРУ КОЗАК ВОДУ НОСИТЬ

Помірно

Ой на го- ру ко- за- ка во- ду но- сить,
Дів- чи- нонь- ка ко- за- чень- ка про- сить:
«Ко- за- чень- ку, мій со- бо- лю, візь- ми із со- бою,
Із со- бо- ю, по- ман- дру- ю я з то- бо- ю!»

Ой на гору козак воду носить,
Дівчинонька козаченька просить;
«Козаченьку, мій собою,
Візьми мене із собою,
Помандрую я з тобою!»

А мій милий та й на гору, на круту,
А я його оченьками проведу,
Оченьками каренькими,
Брівоньками рівненськими,
Слізоньками дрібненськими.

Не сама ж я по садочку ходила,
Козаченька за рученьку водила,
Цілувала-милувала,
До серденька пригортала,—
Я ж думала, що він буде мій!

«Козаченьку, ти сухотонько моя,
 Кажуть люди, що не буду я твоя!
 Кажуть люди, сама бачу,
 Не раз, не два на день плачу:
 Я ж думала, що ти будеш мій!»

ОЙ НА ГОРІ СНІГ БІЛЕНЬКИЙ

Помірно

Ой на - го - рі сніг бі - лень - кий,
 десь по - хав мій ми - лень - кий,
 десь по - хав та й не - ма - є,
 сер - це з жа - лю за - вми - ра - є,

Ой на горі сніг біленький,
 Десь поїхав мій миленький,
 Десь поїхав та й немає,
 Серце з жалю завмирає. } 2

Очі чорні, мов терночок,
 Брови рівні, мов шнурочок,
 Личко біле, рум'яне,
 Серце моє кохане. } 2

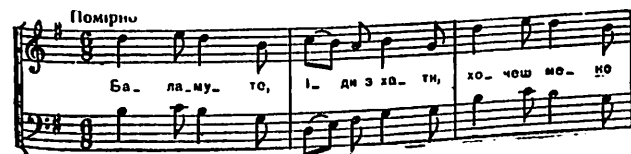
Поки тебе не любила,
 Спокійненько в світі жила,
 А тепер я гірко плачу,
 Поки тебе не побачу. } 2

Баламуте, вийди з хати,
Хочеш мене закохати,
Закохати та й забути... } 2
Всі ви, хлопці, баламути.

Баламуте, бійся бога,
Ти багатий, а я вбога,
Збаламутиш мою душу, } 2
Через тебе плакати мушу.

БАЛАМУТЕ, ІДИ З ХАТИ

Помірно

Ба-ла-му-то, і-ди з ха-ти, хо-чеш ме-но

за-но-ха-ти, за-но-ха-ти та й за-бу-ти...

Всі ви, хлоп-ці, ба-ла-му-ти! За-но-ха-ти

та й за-бу-ти... Всі ви, хлоп-ці, ба-ла-му-ти!

Баламуте, іди з хати,
Хочеш мене закохати,
Закохати та й забути... } 2
Всі ви, хлопці, баламути!

Поки тебе не любила,
Тоді в світі тільки й жила,
А тепер я гірко плачу,
Поки тебе не побачу. } 2

Баламуте всього світу,
Баламутиш мої літа,
Баламутиш мою душу,
Через тебе плакати мушу. } 2

СОЛОВЕЙКО

Вільно, не поспішаючи

Ой у са-ду на ви-шень-ці
со-ло-вей-ко ще-бе-тав; від виш-не-ю
ко-за-чень-ко дів-чи-нонь-ку у-де-шав:
„Не йди, ми-ла, ав дру-го-го, по-жди ме-не,
мо-ло-до-го“. Дів-чи-нонь-ка гір-ко пла-че,
со-ло-вей-ко все те ба-че, та й ще-бе-тав:
тьох, тьох, тьох, тьох, тьохі
тьох, тьох, тьохі тьох, тьох, тьохі

Ой у саду на вишеньці
Соловейко щебетав;
Під вишнею козаченько
Дівчиноньку улещав:

«Не йди, мила, за другого,
 Пожди мене, молодого».
 Дівчинонька гірко плаче,
 Соловейко все те баче,
 Та й щебече:
 Тьох, тьох, тьох!.. (3)

«Чого ж тужиш, чого плачеш,
 Серце розриваєш,
 Чи вже ж мене, молодого,
 Не вірно кохаєш?
 Не плач, мила, я вернуся,
 Тоді з тобою одружуся».
 Дівчинонька гірко плаче,
 Соловейко все те баче,
 Та й щебече:
 Тьох, тьох, тьох!.. (3)

Не вернувся козаченько,
 Помер на чужині,
 Поховали чужі люди,
 В чужій домовині.
 А дівчина, як зачула,
 До вишеньки прилинула,
 Тужить, в'яне, гірко плаче,
 Соловейко все те баче,
 Та й щебече:
 Тьох, тьох, тьох!.. (3)

ОЙ ГАЮ МІЙ, ГАЮ

Повільно

Ой га - ю. мій, га - ю,
 та гу - стий не про - гар - ну, у - су -
 - сти - па та го - лу - бонь - ка,
 та оно в не пір - ма - ю.

Ой гаю мій, гаю,
 Та густий — не прогляну;
 Упустила та голубонька
 Та вже й не піймаю.

Ой хоч же піймаю,
 Та й уже ж не такого:
 Не приляже мое серденько
 Ніколи до нього.

Ой гаю мій, гаю,
 Та густий, зелененький;
 Любив мене та козаченько
 Хороший, молоденький.

Ой гаю мій, гаю,
 Та густий кучерявий;
 Любив мене та козаченько
 Хороший, чорнявий.

ОЙ ВЕРБО, ВЕРБО, СУХАЯ ВЕРБО

Протяжно
Одна

Ой вер- бо, вер- бо, су- ха- я

вер- бо, чом роз- пу- сти- ла гіл- ля?

Двоє

Ту- га на сер- ці, ту- га на

мо- ві: мо- го ми- ло- го не- ма.

Ой вербо, вербо, сухая вербо,
Чом розпустила гілля?
Туга на серці, туга на мові:
Мого милого нема. } 2

Якби я мала крила пташині,
Якби я вмiла літати,
То полетіла б я на край світа
Свого милого шукати. } 2

Ой сяду, сяду в вишневім саду
Та й стану пісню співати,
А вийде з хати старая мати
Та й стане пісню слухати. } 2

Ой що за пташка, що за пташина
В моєму саду співає?
Ой то дівчина чорнобривая
Свого милого шукає. } 2

ЗІЙШОВ ТОЙ МІСЯЦЬ

Поволі

Зі- шов той мі- сяць та й о- ко- ло- ва- ся,
Ні- хто не зна- є, в кім я за- ко- хав- ся.

Дів- чи- на ла при- на- ду да- ла,
мо- є сер- день- ко га й при- ча- ру- ва- ла.

Зійшов той місяць та й околостався,
Ніхто не знає, в кім я закохався.
Дівчина мила принаду дала,
Мое серденько та й причарувала. } 2

Ой зійди, зійди, ти зіронько ясна!
Ой вийди, вийди, дівчинонько красна!
А як не вийдеш, то марно згину,
Най люди знають, що кохав дівчину! } 2

Нащо ж ти, боже, кажеш ся кохати,
Чому не судиш, щоби ся пібрати?
А як ти судиш, чому не злучиш,
Нащо на світі два серденька мучиш? } 2

ЗОРЕ ВЕЧІРНЯЯ

Повірно, плавно

Зо-ре ве-чір-ня-я,
 чим скор-ше по-га-сай, бо вже не
 вий-ду в змь-лен-чю в тем-ний-гай!

Зоре вечірняя,
 Чим скорше погасай,
 Бо вже не вийду я
 З миленьким в темний гай! } 2

Вчора ходила я
 І милувалася,
 Поїхав милий мій,
 А я зосталася. } 2

Вчора ходила я
 Поміж березами,
 Нині вмиваюся
 Дрібними сльозами. } 2

Ой милий, милий мій,
 Що доброго вчинив?

Нащо два серця ти
 Навіки розлучив? } 2

Згадаєш, милий мій,
 Згадаєш ти не раз,
 Та вже не вернеться
 Назад минулий час. } 2

ВІЮТЬ ВІТРИ, ВІЮТЬ БУЙНІ

Поволі

Ві- ють віт- ри, ві- ють буй- ні,
 аж де- ро- ва гну- ться; ой як бо- лить
 мо- є сер- це, в ольо- зи не ля- ються!

Віють вітри, віють буйні,
 Аж дерева гнуться;
 Ой як болить мое серце,
 А сльози не ллються. } 2

Трачу літа в лютім горі
 І кінця не бачу,
 Тільки тоді і полегша,
 Як нишком поплачу. } 2

Не допоможуть сльози горю,
 Серцю легше буде;
 Хто щасливим був часочок,
 Повік не забуде. } 2

Єсть же люди, що і моїй
 Завидують долі:
 Чи щаслива ж та билина,
 Що росте у полі?.. } 2

Що на полі, на пісочку,
 Без роси, на сонці?..
 Тяжко жити без милого
 І в своїй сторонці. } 2

Де ж ти, милий, чорнобривий?
 Де ти? — Озовися!
 Як я, бідна, тут горюю,
 Прийди, подивися. } 2

Полетів б я до тебе,
 Та крилець не маю,
 Щоб побачив, як без тебе
 З горя висихаю. } 2

До кого ж я пригорнуся,
 І хто приголубить?
 Коли тепер нема того,
 Який мене любить... } 2

ВИДНО ШЛЯХИ ПОЛТАВСЬКІЙ

Повільно

Вид_ но шля_ хи пол_ тав_ ські_ !
 І сла_ ну Пол_ та_ ву; по_ ша_ нуй_ те
 си_ ро_ ти_ ну не вводи_ те в сла_ ву.

Видно шляхи полтавській
 І славно Полтаву;
 Пошануйте сиротину
 І не вводьте в славу. } 2

Не багата я і проста,
 Та чесного роду,
 Не стижуся прясти, шити
 І носити воду. } 2

Ти в жупанах і письменний,
 І рівня з панами,
 Як же можеш ти дружитись
 З простими дівками? } 2

Єсть багато городянок,
 Вибирай любую;
 Ти пан возний — тобі треба
 Не мене, сільськую. } 2

ЧИ Я В ЛУЗІ НЕ КАЛИНА БУЛА

Повільно

Чи я в лу_ зі не ка_ ли_ на бу_ ла,
 Чи я в лу_ зі о чер_ во_ на бу_ ла? Взя_ ли ж ме_ не
 по_ ла_ ма_ ли і в пу_ чеч_ ки по_ в'я_ за_ ли_ та_ на до_ ля_ мо_
 - ві Гі_рка до_ ля мо_ ві!

Чи я в лузі не калина була,
 Чи я в лузі не червона була?
 Взяли ж мене поламали
 І в пучечки пов'язали —
 Така доля моя!
 Гірка доля моя! } 2

Чи я в полі не травиця була,
 Чи я в полі не зелена росла?
 Взяли ж мене покосили
 І на сіно посушили —
 Така доля моя!
 Гірка доля моя! } 2

Чи я в полі не пшениця була,
 Чи я в полі не зерниста була?
 Взяли ж мене та й пожали

І в снопочки пов'язали — ..
Така доля моя!
Гірка доля моя! } 2

Чи я в батька не дитина була,
Чи я в батька не кохана була?
Взяли ж мене заміж дали
І світ мені зав'язали —
Така доля моя!
Гірка доля моя! } 2

ТАКА ІІ ДОЛЯ

Поволі

Та- на І- І до- ля... О
бо- же мій ми- лий! За що ж ти ка- ра- єш І.
-І, мо- ло- ду? За те, що так ши- ро во-
на по- лю- бив- ла но- заць- ні- І
а- чі? Про- сти ом- ро- ту!

Така її доля... О боже мій милий!
За що ж ти караєш її, молоду?
За те, що так щиро вона полюбила
Козацькїї очі?.. Прости сироту!

Кого ж їй любити? Ні батька, ні неньки:
Одна, як та пташка в далекім краю.
Пошли ж ти їй долю — вона молоденька,
Бо люди чужїї її засміють.

Чи винна ж голубка, що голуба любить?
Чи винен той голуб, що сокіл убив?
Сумує, воркує, білим світом нудить,
Лїтає, шукає, дума — заблудив.

ОЙ ОДНА Я, ОДНА

Помірно

Ой од-на я, од-на, як би-ли-нонька о полі,
та не дав ме-ні бог а-ні щас-тя, ні до-лі.

Варіант Повільно

Ой од-на я, од-на, як би-ли-нонька в по-лі,
та не дав ме-ні бог а-ні щас-тя, ні до-лі.
Тіль-ки дав ме-ні бог кра-су-на-рі-ї о-чі,
та й ті он-пла-ка-ла в са-мо-ті-ї ді-во-чі.
А-ні бра-ті-на я, ні сестрич-ки не зна-ла,
між чу-ми-ми зрос-ла, і зрос-ла, — не ко-ха-лась!
Де ж дру-жи-на мо-я, де ви, доб-рі-ї лю-ди?
Іх не-ма, я са-ма, о дру-жи-ни я не бу-де!

*) При повторенні грає тільки бандура

Ой одна я, одна,
Як билинонька в полі,
Та не дав мені бог
Ані щастя, ні долі.

Тільки дав мені бог
Красу — карії очі,
Та й ті виплакала
В самотині дівочій.

Ані братіка я,
Ні сестрички не знала,
Між чужими зросла,
І зросла, — не кохалась!

Де ж дружина моя,
Де , добрії люди?
Іх нема... Я сама,
А дружини й не буде!

НАЩО МЕНІ ЧОРНІ БРОВИ

Помірно

На_ що ме_ ні чор_ ні бро_ ви,
 на_ що на_ рі о_ ці, на_ що лі_ та
 мо_ ло_ ді_ ї, ве_ се_ лі, ді_ во_ ці,
 на_ що лі_ та мо_ ло_ ді_ ї, ве_ се_ лі, ді_ во_ ці?
 Лі_ та мо_ ї мо_ ло_ ді_ ї
 мар_ но про_ па_ да_ ють, о_ ці пла_ чуть;
 чор_ ні бро_ ви од_ віт_ ру лі_ ня_ ють,
 о_ ці пла_ чуть, чор_ ні бро_ ви од_ віт_ ру лі_ ня_ ють.

Нащо мені чорні брови,
 Нащо карі очі,
 Нащо літа молодії, } 2
 Веселі, дівочі?
 Літа мої молодії
 Марно пропадають,
 Очі плачуть, чорні брови } 2
 Од вітру линяють.

Тяжко мені сиротою
 На сім світі жити:
 Свої люди — як чужії, } 2
 Ні з ким говорити.
 Нема кому розпитати,
 Чого плачуть очі;
 Нема кому розказати, } 2
 Чого серце хоче.

Чого серце, як голубка,
 День і ніч воркує, —
 Що його не питає, } 2
 Що знає, не чує.
 Чужі люди не питають,
 Та й нащо питати?
 Нехай плаче сиротина, } 2
 Нехай літа тратить!

Плач же, серце, плачте, очі,
 Поки не заснули,
 Голосніше, жалібніше, } 2
 Щоб вітри почувли!
 Щоб понесли буйнесенькі
 За синєе море —
 Чорнявому, зрадливому } 2
 На лютеє горел!

ПЛАВАЙ, ПЛАВАЙ, ЛЕБЕДОНЬКО

Співає

Пла_ вай, пла_ вай, ле_ бе_ донь_ ко,
по си_ ньо_ му, мо_ рю! Рос_ ти, рос_ ти,
то_ по_ лень_ ко, все вго_ ру та вго_ ру.

Плавай, плавай, лебедонько,
По синьому морю!
Рости, рости, тополенько,
Все вгору та вгору.

Рости гнучка та висока,
До самої хмари,—
Спитай бога, чи джду я,
Чи не джду пари?

Рости, рости, подивися
За синее море:
По тім боці — моя доля,
По сім боці — горе.

Там десь милий, чорнобривий
Співає, гуляє,
А я плачу, літа трачу,
Його виглядаю.

Скажи йому, мое серце,
Що сміються люди;
Скажи йому, що загину,
Коли не прибуде!

ЗАЩЕБЕТАВ ЖАЙВОРОНОК

Помірно

Музична партитура для голосу та фортепіано. Тіп музики: Помірно. Темп: Помірно. Ключ: G-dur. Метр: 3/4. Текст пісні: За_ще_бе_тао жай_во_ро_нок у го_ру ле_тя_чи; за_ну_ва_ла зо_зу_ль_нь_ка, на ду_бу си_дя_чи.

Защербетав жайворонок,
Угору летячи;
Закувала зозуленька,
На дубу сидячи. } 2

Защербетав соловейко —
Пішла луна гаєм;
Червоніє за горою,
Плугатар співає. } 2

Пішов шелест по діброві;
Шепчуть густі лози,
А дівчина спить під дубом
При битій дорозі. } 2

Знать, добре спить, що не чує,
Як кує зозуля;
Чом не лічить, чи довго жить?..
Знать, добре заснула. } 2

НІ, МАМО, НЕ МОЖНА НЕЛЮБА ЛЮБИТЬ

Помалу, з жалем

Музична партитура для голосу та фортепіано. Тіп музики: Помалу, з жалем. Темп: Помалу, з жалем. Ключ: G-dur. Метр: 3/4. Текст пісні: «Ні, ма_мо, не мож_на не_лю_ба лю_бить. Не_щас_на_я до_ля із не_лю_бом жити. Ой тя_ж_ко, ой ва_ж_ко з ним річ роз_мов_ля_ти... Ой лу_ч_че ж я бу_ду в_есь вік ді_ву_ва_ти.»

«Ні, мамо, не можна нелюба любити,
Нещасная доля із нелюбом жити.
Ой тяжко, ой важко з ним річ розмовляти...
Ой лучче ж я буду весь вік дівувати.»

«Хіба ж ти не бачиш, яка я стара,
Мені в домовину лягати пора...
Як очі закрию, що буде з тобою?
Останешся, доню, одна сиротою.

А в світі яке життя сироті?
І горе, і нужду терпітимеш ти.
Я, дочку пустивши, мовляв, на поталу,
Стогнуть під землею, як горлиця, стану».

«Ой мамо, голубко, не плач, не ридай —
Готуй рушники і хустки вишивай;
Нехай за нелюбом я щастя утрачу —
Ти будеш весела, — одна я заплачу».

Гей там на могилі хрест божий стоїть,
Під ним рано й вечір матуся квилить:
«Ой боже мій милий, що я наробила, —
Дочку свою рідну навек загубила».

ЧИ ТИ МЕНЕ ВІРНО ЛЮБИШ

Поволі

Чи ти ме-не вір-но лю-биш,
но-га-че чор-ня-вий, чи жар-ту-єш
ти зі мно-ю, тіль-ки вво-диш в сла-ву?»

«Чи ти мене вірно любиш,
Козаче чорнявий,
Чи жартуєш ти зі мною,
Тільки вводиш в славу?»

«Не жартую, мое серце,
Буду вік кохати,
Нехай тільки віддасть тебе
Та й за мене мати».

Зорі сяють, серед гаю
Дівчата співають,
Козаченько дівчиноньку
Давно виглядає.

«Не виглядай, бо не вийду:
Мати не пускає,
За сусіда багатого
Мене заручає.

Взнаки добре мені дались
Тії вечорниці,
Як не віддасть та й за тебе,—
Піду у чорниці.

Як не віддасть стара мати,
Личко замарніє,
За сусідом,— воріженьки
Скажуть,— багатіє.

Не дїждуть же воріженьки,
Хай їх бог карає!
Як згубили вони пару,—
Тільки місяць знає».

Серед гаю, біля шляху,
В одну домовину
Закопали, заховали
Козака й дівчину.

З того часу, як дівчата
Веснянки співають,
Про нещасне те кохання
Сумно споминають.

З того часу над могилою
Стара мати плаче,
Над сивою головою
Тільки ворон кряче.

ОЙ ВОЛОШКИ, ВОЛОШКИ

Помірно

Оя во- лош- ки, во- лош- ки,
Чом ви не жов- ті, а си- ні? Ви у мо- є- му жит-
тї.
Оля ви- пле- ла вінок, а си- ні? Ви у мо- є- му жит-
тї.

Ой волошки, волошки,
Чом ви не жовті, а сині?
Ви у моему житті
Спомин сумний залишили.

Тямлю я, раз навесні
Ми біля річки гуляли;
І волошок, волошок
Безліч ми там назбирали.

Оля виплела вінок,
Ним уквітчала голівку,
З криком шаленим, гучним
Низько схилилась над річку.

Олю на руки я брав,
В очі дивився їй сиві
І цілував без кінця,
Шептав слова жартівливі.

«Олю моя дорога,
Чого ж ти стала сумною?»
«Милий, дивися, — вінок
Тихо поплив за водою.»

Мое життя так пливе
Сумно аж в темну могилу,
Бо ти не любиш мене,
Знай, через тебе я гину!»

«Олю моя дорога,
Олю, тебе я кохаю!»
«Милий, як прийде весна,
Знов волошок назбираю...»

Ось і весна надворі,
Чом не виходиш ти, мила?
Свіжий вінок з волошок
Ще не зів'яв на могилі.

Олю моя дорога,
Олю моя жартівлива,
Олю, навіщо тебе
Рано забрала могила?

ОЙ НЕ ХОДИ, ГРИЦЮ

Помірно ...

Ой не хо-ди, Гри-цю, та й на ве-чер-
-ни-ці, на ве-чер-ни-цях
дів-ки ча-рив-ни-ці Од-на дів-чи-на
чер-но-бри-ва-я та й ча-рив-ни-
-чень-ка на спра-вед-ли-ва-я.

Ой не ходи, Грицю, та й на вечерниці,
Бо на вечерницях дівки чарівниці!
Одна дівчина чорнобривая
Та й чарівниченька справедлива!

У неділю рано зілля копала,
А у понеділок переполоскала,
А у вівторок зілля варила,
А в середу рано Гриця отруїла.

Прийшов четвер — та вже Гриць умер,
Прийшла п'ятниця — поховали Гриця.
А в суботу рано мати дочку біла:
«Нащо ти, дочко, Гриця отруїла?»

«Ой мати, мати, жаль ваги не має,
 Нехай же Гриць разом та двоє не кохає!
 Нехай він не буде ні їй, ні мені,
 Нехай достанеться він сирій землі!

Оце тобі, Грицю, я так і зробила,
 Що через тебе мене мати біла!
 Оце ж тобі, Грицю, за тее заплата —
 Із чотирьох дощок дубовая хата!»

ІШОВ ВІДВАЖНИЙ ГАЙОВИЙ

Помірно

Ішов відважний гайовий до лісу темного,
 За ним, за ним дівчинонька, така гарна, як зіронька,
 Він взяв її за рученьку, до лісу проводив.

Ішов відважний гайовий } 2
 До лісу темного.
 За ним, за ним дівчинонька, } 2
 Така гарна, як зіронька,
 Він взяв її за рученьку,
 До лісу проводив.

Назустріч їм серна бігла } 2
 Стежкою попід ліс,

Він вимірів, він вистрілив,
В саме серце її вцілів,
Ой темна ніч майовая,
Як він її убив!

Пішов відважний гайовий
Дивитись, що він вбив.
Його мила в крові лежить,
Останнє слово говорить:
«Ой милий мій, що наробив,
Що я вмیرать мушу!»

Набив відважний гайовий
Рушницю другий раз,
Він вимірів, він вистрілив,
В саме серце себе вцілів!
Ой темна ніч майовая,
Як він себе убив!

А соловей малесенький
На гілці щибетав,
Він бачив все, та не сказав,
Як милий з милою прощавсь.
Ой темна ніч майовая,
Як він з нею прощавсь!

РИБАЛКА МОЛОДЕНЬКИЙ

Широко, плавно

Ри- бал- на мо- ло- донь- ня на
бе- реж- ку си- ді,
о- че- рот ти- хень- но од
віт- ру ше- лес- тів.

Варіант Поволі

Ри- бал- на мо- ло- донь- ня на
бе- реж- ку си- ді,
о- че- рот гу- тень- ня од
віт- ру ше- лес- тів.

Рибалка молоденький
На березку сидів,
А очерет тихенько
Од вітру шелестів.

Одну очеретину
Рибалонька зломив,
І з неї він сопілку
Ножем собі зробив.

Зробив собі сопілку,
Заграв на ній, що вмів,
Але з очеретини
Сумний роздався спів:

«Рибалко молоденький,
Прошу тебе, не грай,
Не муч мого серденька,
Жалю не завдавай!

Дівчиною колись я
Прегарною була,
У мачухи в світлиці,
Як квітонька, цвіла.

У мачухи і син був...
І часто він дурив
Дівчаток молоденьких,
А сам їх не любив.

З ним раз ми яюсь вийшли
На берег цей крутий,
Дивилися на хвилі,
На місяць золотий.

Тут він мого кохання
У мене запрохав,
Я слухать не схотіла,
А він: — Уб'ю!.. — сказав.

Сказав... і зразу в груди
Загнав мені свій ніж,
Та ніччю біля річки
Мене сховав тоді ж.

Тепера надо мною
Очерети ростуть,
А в них усі печалі
Життя мого живуть.

Рибалко молоденький,
Мо ж тебе, не грай!
Не муч мого серденька,
Жалю не завдавай!»

ПРИЙДЕ ВЕСНА, І ГАЙ ЗАЗЕЛЕНІЄ

Помірно

Прий- де вес- на і гай за- зе- ле- ні- є, а ми- лий мій від ме- не о- дія- де; го- лі- вонь- на так ра- но по- си- ві- с, во- гонь о- чей на- ві- ки про- па- де.

Прийде весна, і гай зазеленіє,
А милий мій від мене одійде;
Голівонька так рано посивіє,
Вогонь очей навіки пропаде.

О друже мій, о любий, кароокий,
Як я люблю твій образ дорогий!
І голос твій, і погляд твій глибокий,
Як я люблю тебе, о друже мій!

Згадай же ти ту весну, що минула,
І літо те, серденько, ти згадай!
І пісню ту, що ми колись співали,
Мені ще раз тихенько заспівай.

Та знаю я, що з піснею цією
Не вернеться, не вернеться спокій,
А літом ти з барвінку й деревію
Сплетеш вінок, на хрест повісиш мій.

ГЕТЬТЕ, ДУМИ, ВИ ХМАРИ ОСІННІ

Помірно, з смутком

Геть- те, ду- ми, ви хма- ри о- сін- ні! Тож те- пе- ра вес- на зо- ло- та! Чи то так у жалоу, в голо- сін- ні про- му- нуть мо- ло- ді- і ві- та?

Гетьте, думи, ви хмари осінні!
Тож тепера весна золота!
Чи то так у жалоу, в голосінні
Проминуть молодії літа?

Ні, я хочу крізь сльози сміятись,
Серед лиха співати пісні,
Без надії таки сподіватись,
Жити хочу! Геть думи сумні!

Я на вбогім сумнім перелозі
Буду сіять барвисті квітки,
Буду сіять квітки на морозі,
Буду лить на них сльози гіркі.

І від сліз тих гарячих розтане
Та кора льодовая, міцна,
Може, квіти зійдуть і настане
Ще й для мене весела весна.

Я на гору круту крем'яную
Буду камінь важкий підіймать,
І, несучи вагу ту страшную,
Буду пісню веселу співать.

В довгу, темную нічку невидну,
Не стулю ні на хвилику очей,
Все шукатиму зірку провідну,
Ясну владарку темних ночей.

Я не дам свому серденьку спати,
Хоч кругом буде тьма та нудьга,
Хоч я буду сама почувати,
Що на груди вже смерть наляга.

Смерть наляже на груди важенько,
Світ застеле суворая мла,
Але дужче заб'ється серденько,—
Може, лютую смерть подола.

Так! Я буду крізь сльози сміятись,
Серед лиха співати пісні,
Без надії таки сподіватись,
Буду жити! — Геть думи сумні!

ОЙ ПРИНЕСІТЬ МЕНІ ПРОЛІСКІВ З ЛІСУ

Вільно, з почуттям

Ой при-не-сїть ме-ні про-ліс-ків з лі-су
Синіх та ніжних, як неба бла-кить...
Годі дурити! Од-крийте завісу!
Зна-ю я, зна-ю: мені вже не жить!

Ой принесіть мені пролісків з лісу
Синіх та ніжних, як неба блакить,
Годі дурити! Одкрийте завісу!
Знаю я, знаю: мені вже не жить! } 2

Знаю я, знаю: цією весною
Тіло моє у труну покладуть,
Хрест забіліє тоді наді мною...
Пролісків, пролісків хай принесуть! } 2

Надто так мало жила я на світі,
Хочеться ще хоч би весну пожити!
Дайте востанне побачити квіти!
Дайте побачити небесну блакить! } 2

Ой коли б я та раніше те знала...
Милий, чого в тебе сльози течуть?
Годі, не треба! Тебе я кохала...
Пролісків, пролісків хай принесуть! } 2

КАЖУТЬ ЛЮДИ, ЩО-М ЩАСЛИВА

Широко

На-муть лю-ди, що-м щас-ли-ва,
 Я з то-го смі-юся, бо не зна-ють, як я
 ча-сом сльо-за-ли-ва-лю-ся.
 Не щас-ли-ва я вро-ди-лась,
 не щас-ли-ва зги-ну, ме-не ма-ти по-ро-ди-ла
 -ди-ла в нещас-ну го-ди-ну

Кажуть люди, що-м щаслива,
 Я з того сміюся,
 Бо не знають, як я часом
 Сльозами заллюся.
 Нещаслива я вродилась,
 Нещаслива згину,
 Мене мати породила
 В нещасну годину.

Породила мене мати
 Теменької ночі,
 Дала мені чорні брови
 І карії очі.

Породила мене мати,
 Мов намалювала,
 Та й буйному вітрикові
 Віяти не дала.

Перші літа проминули,
 Я їх не лічила,
 Бо кожна годинонька
 Була мені мила;
 Літа ж мої молодії,
 Літа мої денькі,
 Коли є як нещасливі,
 Будьте ж коротенькі!

ВОЛИ МОЇ ПОЛОВІІ

Широко

Во-ли мо-ї по-ло-ві-ї,
 чо-му не о-ре-те? Лі-та мо-ї мо-ло-
 -ді-ї, чом так мар-но йде-те?

Воли мої половіі,
 Чому не орете?
 Літа мої молодії,
 Чом так марно йдете? } 2

Запряжу я коні сиві,
 Коні воронії
 Та й поїду доганяти
 Літа молодії. } 2

Догонив я літа свої
 На кедровім мості:
 Ой верніться, літа ж мої.
 Хоч до мене в гості! } 2

Хіба би ми дурні були,
 Розуму не мали,
 Щоби такі молоденькі
 До старих вертали! } 2

ВИЛІТАЛИ ОРЛИ З-ЗА КРУТОЇ ГОРИ

Широко

Ви-лі-та-ли ор-ли
 з-за кру-то-ї го-ри, ви-лі-та-ли,
 бур-но-та-ли, роз-ко-ші шу-ка-ли

Вилітали орли
 З-за крутої гори,
 Вилітали, буркотали,
 Розкоші шукали.

Ой і скільки не літати,
 Треба вниз спуститись:
 Ой у полі, в полі три дороги —
 Треба розрізнитись.

Запрягайте, хлопці,
 Коні воронії,
 Доганяйте літа мої,
 Літа молодії!

Ой догнали літа мої
 В калиновім мості:
 Верніться, літа мої,
 Хоч до мене в гості!

Не вернемось, не вернемось,
Не будем вертаться;
Було ж тобі, молодому,
Було шануватися.

Не вернемось, не вернемось,
Не маєм для чого,—
Не вмів же ти шанувати
Здоров'ячка свого!

ПУСТИ Ж МЕНЕ, МАМО

Поволі

„Пус- ти ж ме- не, ма- мо, у ліс по го-
- ріш- ки; бу- ду рва- ти, роз- гор- та- ти,
до- лень-ки шу- ка- ти, бу- ду рва- ти,
роз- гор- та- ти. до- лень-ки шу- ка- ти.»

«Пусти ж мене, мамо,
У ліс по горішки;
Буду рвати, розгортати,
Доленьки шукати».

«Ой не пушу, доню,
Щоб не заблудилась,
Бо вже ж твоя, доню, доля
Давно загубилась».

«Пусти ж мене, мамо,
У ставок купатися:
Буду плавать та пірнати,
Доленьки шукати».

«Ой не пушу, доню,
Щоб не утопилась,
Бо вже ж твоя, доню, доля
Десь занастилась».

ОЙ У ПОЛІ МОГИЛА

повільно

Ой у по-лі мо-ги-ла з віт-ром го-во-
-ри-ла: По-вія, віт-ре буй-но-сьмь-ний,
щоб я не чор-ні-ла!

Ой у полі могила
З вітром говорила:
«Повій, вітре буйнесенький,
Щоб я не чорніла!»

Щоб я не чорніла,
Щоб я не марніла,
Щоб по мені трава росла
Та ще й зеленіла!»

І вітер не віє,
І сонце не гріє,
Тільки в степу при дорозі
Трава зеленіє.

Ой у степу річка,
Через річку кладка...
Не покидай, козаченьку,
Рідненького батька!

Як батька покинеш,—
Сам марно загинеш,
Річенькою бистренькою
За Дунай заплинеш.

Бодай тая річка
Риби не плодила,—
Вона ж мого товариша
Навіки втопила.

ГУДЕ ВІТЕР ВЕЛЬМИ В ПОЛІ

Не швидко

Музична партитура з шістьма рядками нот. Під нотою першого рядка вказано темп «Не швидко». Ліричні тексти розташовані під відповідними нотами.

Гу- де ві- тер вель- ми в по- лі,
 ре- ве, ліс ла- ма- е... Пла- че но- зан
 мо- ло- день- ний, до- лю про- кли- на- е.
 Гу- де ві- тер вель- ми в по- лі, ре- ве, ліс ла-
 - ма- е... Но- зан ну- дить- ся, сер- деш- ний,
 що по- бить- не зна- е.

Гуде вітер вельми в полі,
 Реве, ліс ламає...
 Плаче козак молоденький,
 Долю проклинає.
 Гуде вітер вельми в полі,
 Реве, ліс ламає...
 Козак нудиться, сердешний,
 Що робить — не знає.

Гуде вітер вельми в полі,
 Реве, ліс ламає...
 Козак стогне, бідолаха,
 Сам собі гадає:
 «Ревеш, вітре, та не плачеш,

Бо тобі не тяжко!
 Ти не знаєш в світі горя,
 Так тобі й не важко!

Тобі все одно, чи в полі,
 Чи де ліс ламаєш,
 Чи по морю хвилі гониш,
 Чи криші здираєш —
 Солом'яні і залізні,
 Яку де зустрінеш,
 Снігом людей замітаєш
 В полі к застигнеш.

Одірви ж од серця тугу,
 Рознеси по полю,
 Щоб не плакався я, бідний,
 На нещасну долю!
 А коли цього не зробиш,
 То кинь мене в море,
 І зо мною хай потоне
 Мое люте горел!»

НЕ ЩЕБЕЧИ, СОЛОВЕЙКУ

Не швидко

Не ще-бе-чи, со-ло-вей-ку,
на зо-рі ра-нень-ко, не ще-бе-чи,
ма-лю-сень-кий, під вік-ном бли-зень-ко,
не ще-бе-чи ма-лю-сень-кий,
під вік-ном бли-зень-ко.

Не щибечи, соловейку,
На зорі раненько,
Не щибечи, малюсенький,
Під вікном близенько. } 2

Твоя пісня дуже гарна,
Ти гарно співаєш,
Ти щасливий — спарувався } 2
І гніздечко маєш.

А я, бідний, безталанний,
Без пари, без хати,
Не досталось мені в світі } 2
Весело співати.

Ти лети, співай тим людям,
Котрі веселяться,

Вони пісню твоєю } 2
Будуть забавляться.

А мені така пісня } 2
Душу розриває,
Дужче б'ється моє серце,
Аж дух завмирає.

ОЙ, ЗДАЄТЬСЯ, Й НЕ ЖУРЮСЯ

Повільно

Ой, зда-сть- ся, й не жу-рю- ся, та-ки ня й не
ра- да: чо- го-сь ме- ні тяжко-важ- но,
на сер-ці до- са- да. са- да.

Ой, здається, й не журюся,
Таки ж я й не рада:
Чогось мені тяжко-важко,
На серці досада. } 2

Ой кину я ту досаду
Геть на бездоріжжя,—
Зійшла моя досадонька.
Як мак серед збіжжя. } 2

А я той цвіт позриваю
Та й сплету віночка,
Кину його, червоного,
В воду до поточка. } 2

Пливи, пливи, мій віночку,
До синього моря,
Може, хвиля тебе втопить,
Чи не збудусь горя. } 2

Хвиля вінок розірвала,
Таки ж не втопила,
А від того вода синя } 2
Геть почервоніла.

Гірка вода в синім морі,
Гірко її пити.
Чом я свою досадоньку } 2
Не можу втопити?

РАНО-ВРАНЦІ Я ВСТАВАЛА

Помірно

Ра-но-ран-ці я в-ста-ва-ла,
 мич-ку ми-на-ла і пря-ла, ду-же сер-денько
 бо-лі-ло: все до ми-ло-го хо-ті-ло.

Рано-вранці я вставала,
 Мичку микала і пряла,
 Дуже серденько боліло:
 Все до милого хотіло. } 2

Я думала: буде мати
 За роботу дорікати,
 А матуся догадалась,
 Чом та нитка не сукалась. } 2

І заглянувши в давнину,
 Вже не лаяла дитину.
 Постривай же, в іншу нічку
 Не одну спяду я мичку! } 2

Нитка чиста і тоненька
 Побіжить з пучок рівненька;
 І поки те сонце зійде.
 Не один починок вийде. } 2

БАТЬКО ДОБРИЙ, БАТЬКО ДОБРИЙ

Протяжно

Бать-ко доб-рий, бать-ко доб-рий,
 в ма-ти ли-ха-я;
 ма-ву-ли-не пус-ка-є:
 на-мо-мо-ло-да-є.

Батько добрий, батько добрий,
 А мати лихая;
 На вулицю не пускає:
 Кажє, молодая. } 2

«Пусти ж мене, моя мамо,
 Я й не забарюся,
 Треті півні проспівують,
 Я й назад вернуся». } 2

Треті півні проспівали,
 А дочки немає,
 Вийшла мати за ворота
 Та й кричить-гукає. } 2

«Ой вечеряй, моя мамо,
 Що ти наварила,
 Бо мені вже, молоденькій,
 Вечеря не мила». } 2

ЛЕТІВ ПТАШОК ПОНАД ВОДУ

Помірно

Музична партитура на трьох лінійках. Перша лінійка — мелодія з нотами і підголосками. Друга лінійка — ритмічний супровід. Третя лінійка — басовий супровід. Під мелодією вказано літерні підголоски: Ле- тів пта- шок по- над во- ду, ах, сна- ла му- тив піс- ком во- ду, за- ки дів- ча во- ду бра- ло, із Ро- ма- ном роз-мов- ля- ло.

Летів пташок понад воду,
 Скаламутив піском воду,
 Заки дівча воду брало,
 Із Романом розмовляло. } 2

«Ой Романе, Романочку,
 Пусти мене додомочку,
 Бо я матір лиху маю —
 Буде бити, — добре знаю». } 2

«Ой пушу тя додомочку,
 Відгадай ми гаданочку,
 Відгадаеш — моя будеш,
 Не вгадаеш — чужа будеш. } 2

А що росте без коріння?
 А що сходить без насіння?
 А що грає — голос має?
 А що плаче — сліз не має?» } 2

«Камінь росте без коріння
 Сонце сходить без насіння,
 Скрипка грає — голос має,
 Серце плаче — сліз не має». } 2

БАБУСЮ, РІДНЕНЬКА

Помірно

Ба- бу- сю, рід- нень- ка, ти
 всім по- ма- га- єш, я- ке в ме- не
 го- ре, ти, мо- жо, вга- да- єш, я- да- єш.

Бабусю, рідненька,
 Ти всім помагаєш,
 Яке в мене горе,
 Ти, може, вгадаєш? } 2

Як очі заплющу,
 То так, моя ненько,
 Де візьметься зразу
 Козак молоденький. } 2

Жартує, пустує
 Всю нічку зі мною,
 Він голову схилить,
 Обійме рукою. } 2

І шепче на ушко:
 Ганнусю, Ганнусю,
 І так мені гарно,
 Бабусю, бабусю! } 2

Воркує, шебече;
 Немов соловейко,
 І так мені любо,
 Бабусю, рідненька! } 2

Дай зілля, бабусю,
 Та ще й опівночі,
 То, може, козак той
 Не лізтиме в очі. } 2

Ні, серденько доню,
 Цього не злічити,
 Це см'ячко твоє,
 Настав час любити. } 2

ЗАГРАЙ МИ, ЦИГАНЕ СТАРИЙ

Помірно

Музична партитура для голосу та фортепіано. Вона складається з чотирьох рядків нот. Під нотою першого рядка вказано темп 'Помірно'. Під нотою кожного рядка вказано відповідні літери української мови, які відповідають слогам пісні.

Заграй ми, цигане старий,
 Якої я гадаю;
 Грошей ти дам, вина ти дам } 2
 І всього, що лиш маю.

Бо лютий біль отут горить
 І груди розпирає,
 І бідне серце так болить,
 Що гине, умирає. } 2

Заграй ту пісню чарівну,
 Що то колись співала
 Старая ненька, як мене } 2
 В колиці колисала.

Хай нагада вона мені
 Літа ті молодії,

Прекрасні дні веселості
 І всі мої надії. } 2

Хай нагада минуле все,
 Хай ще хоч раз заплачу,
 Бо сліз немає, відколи } 2
 Я доленьки не бачу.

Заграй, старий! Як потечуть
 Дві слези по личеньку,
 То легше стане на душі } 2
 І легше на серденьку.

В ТОЙ ДЕНЬ, КОЛИ ДІМ Я ПОКИНУВ ВІТЦЯ

Помірно

В той день, хо-ли дім я по-ки-нув віт-
-ця, три цві-ти діс-тав я в до-
-ро-гу мит-тя. Три цві-ти діс-
-тав я в до-ро-гу мит-тя

В той день, коли дім я покинув вітця,
Три цвіти дістав я в дорогу життя. (2)

Від брата, від неньки два цвіти дістав,
А третій — сердешний товариш подав. (2)

Як жоден з цих цвітів до року не всхне,
То вірно з них кожний ще любить
мене. (2)

Минули дні щастя, розкоші й утіх,
На жаль і терпіння змінився мій сміх. (2)

Дивлюсь я на цвіти, а братній зів'яв,
Бач, видно, й товариша сохнуть почав. (2)

Лиш ненчина квітка цвіте, як весна,
Бо вірно лиш любить то мати одна. (2)

ПОНАД ПОЛЕМ ІДЕ

Рішуче, не поспішаючи

По-над по-лем і-де, не по-мо-си на-де,
не по-мо-си на-де-го-ри Стог-не зем-ля, стог-не мо-ре.
стог-не та гу- стог-не та гу-де!

Понад полем іде,
Не покоси кладе,
Не покоси кладе — гори.
Стогне земля, стогне море,
Стогне та гуде! (2)

Косаря уночі
Зустрічають сичі.
Тне косар; не спочиває
Й ні на кого не вважає,
Хоч і не проси. (2)

Не благай, не проси,
Не клепає коси;
Чи то пригород, чи город.
Мов бритвою, старий голить
Усе, що даси. (2)

Мужика й шинкаря,
Й сироту-кобзаря.
Приспівує старий, косить,

Кладе горами покоси,
Не мина й царя. (2)

І мене не мине,
На чужині зотне,
За решоткою задавить,
Хреста ніхто не поставить.
І не пом'яне. (2).

ВСЕ ЙДЕ; ВСЕ МИНАЄ

Помірно

Музична партитура для голосу та фортепіано. Вона складається з семи рядків нот. Під нотою першого рядка вказано темп 'Помірно'. Під нотою кожного рядка наведено українські лірики, які синхронізуються з ритмом музики. Музика виконана в тональності Б-бемоль мажор і 4/4 ритмі.

Все йде, все ми-нає-і
кра-ю не ма-є. Ну-ди ж во-но
ді-лось? Від-ні-ля-взя-лось?
ду-рень, і му-дрий ні-чо-го не
зна-є. Жи-во... у-ми-рає... од-но за-ці-
-ло, а дру-го за-о'я-ло, на-ві-ки за-
-в'я-ло... і лю-тя по-мов-кля ві-три рознес-ли.

Все йде, все минає — і краю немає.
Куди ж воно ділось? Відкіля взялось?
І дурень і мудрий нічого не знає.
Живе... умирає... одно зацвіло,
А друге зав'яло, навіки зав'яло...
І анетя пожовкле вітри рознесли.

А сонечко встане, як перше вставало,
І зорі червоні, як перше, плали,
Попливуть, і потім і ти, білолиций,
По синьому небу вийдеш погулять,
Вийдеш подивиться в жолобок, криницю
І в море безкрає... і будеш сіять.

ЛЕТИТЬ ГАЛКА ЧЕРЕЗ БАЛКУ

Не швидко

Ло- тить га- лка че- рез бал- ну,
лі- та- ю- чи, кри- че... Мо- ло- да- я
ді- вчи- нонь- ка хо- дить га- см, пла- че

Летить галка через балку,
Літаючи, криче...
Молодая дівчинонька
Ходить гаєм, плаче.

Не пускає її мати
Рано до криниці,
Ні жита жать, ні льону брать,
Ні на вечорниці.

Раз увечері пізенько,
Як мати заснула,
Вийшла слухать соловейка,
Мов зроду не чула.

Вийшла, стала під вербою
Та й дивиться в воду:
Тяжко, мати, важко, мати!
Нащо дала вроду?

Змалювала біле личко
І чорнії брови,

Та не дала мені, мати,
Ні щастя, ні долі.

Було б тобі, моя мати,
Цих брів не давати,
Було б тобі, моя мати,
Щастя й долю дати!

ПО ДІБРОВІ ВІТЕР ВІЄ

Повільно

По діб- ро- ві ві- тер ви- сь,
гу- лля- є по по- лю,
край до- ро- ги гнє то- по- лю
до са- мо- го до- лу.

По діброві вітер віє,
Гуляє по полю,
Край дороги гнє тополю } 2
До самого долу.

Стан високий, лист широкий
Марно зеленіє;
Кругом поле, як те море } 2
Широке, синіє.

Чумаки іде, подивиться
Та й голову схилить;
Чабан вранці з сопілкою } 2
Сяде на могилі;

Подивиться — серце ние:
Кругом ні биліни!
Одна, одна, як сирота, } 2
На чужині гине!

РЕВЕ ТА СТОГНЕ ДНІПР ШИРОКИЙ

Повільно

Ре- ве та стог- не Дніпр ши- ро- кий,
сер- дитий ві- тер за- ви- сь,
до- до- лу вер- би гнє ви- со-
кі, го- ра- ми хви- лю пі- дя- ма.

Реве та стогне Дніпр широкий,
Сердитий вітер завива,
Додолю верби гнє високі, } 2
Горамн хвилю підійма.

І блідий місяць на ту пору
Із хмари де-де виглядав,
Неначе човен в синім морі, } 2
То виринав, то потопав.

Ще треті півні не співали,
Ніхто ніде не гомонів,
Сичі в гаю переключались, } 2
Та ясен раз у раз скрипів.

СТОІТЬ ГОРА ВИСОКАЯ

Помірно

Сто- іть го- ра ви- со- ка- я. по-
- під го- ро- ю гай, гай... Зе-
- ле- ний гай, гу- сте- сень- кий, не- на- че
о справ- ді рай! Зе- рай!

Стоїть гора високая,
Попід горою гай, гай...
Зелений гай, густесенький,
Неначе справді рай! } 2

Під гаєм в'ється річенька,
Як скло вода блищить.
Долиною зеленою
Кудись вона біжить. } 2

Край берега у затишку
Прив'язані човни,
Там три верби схилилися,
Мов журяться вони. } 2

Що пройде красне літечко,
Повіють холода,
Осиплеться з них листячко
І понесе вода. } 2

Журюся й я над річкою...
Біжить вона, шумить,
А в мене бідне серденько } 2
І мліє і болить.

Ой річенько, голубонько!
Як хвилички твої,
Пробігли дні щасливі
І радощі мої! } 2

До тебе, люба річенько,
Ще вернеться весна,
А молод'ть не вернеться, } 2
Не вер: ься вона!..

Стоїть гора високая,
Зелений гай шумить,
Пташки співають голосно,
І річечка блищить... } 2

Як хороше, як весело
На білім світі жити!..
Чого ж у мене серденько. } 2
І мліє і болить?

Болить воно та журиться,
Що вернеться весна,
А молодість... не вернеться, } 2
Не вернеться вона!

СТАВОК ЗАСНУВ

Поволі, не поспішаючи

Ста-вок за-снув. В ве-чір-ній ти-ші оїт-
 -рець лас-ка-во. І вес-ми лис-точ-ки
 по-ди-хом но-ди-ше і на-ві-ва-є мрій-ки
 сні, і на-ві-ва-є мрій-ки сні.

Ставок заснув. В вечірній тиші
 Вітрець ласкавої весни
 Листочки подихом колише
 І навіває мрійні сні. (2)

Ставок заснув. Крізь темні далі
 Блискучі сяють зірочки,
 І до небес у тихім жалі
 Підводять голови квітки. (2)

Ставок заснув. Лілеї білі
 Завмерли тихо на воді...
 Душа збентежена в спокої
 В цю ніч забудеться на мить. (2)

МІСЯЦЮ ЯСНИЙ

Помірно

Мі-ся-цю яс-ний, зо-рі про-
 -крас-ні, яс-ні і о-чі,
 тем-но-ї чі, яс-ні і
 о-чі, тем-но-ї но-чі
 вас я бла-га-ю, груди об-лег-чі-те,
 вість при-не-сі-те з рід-но-го кра-ю!

Місяцю ясний, зорі прекрасні,
 Ясні очі темної ночі, (2)
 Вас я благаю, груди облегчіте,
 Вість принесіте з рідного краю!

Орлянку сизий, соколе бистрий,
 Що вік на волі в завидній долі, (2)
 Вас я благаю, груди облегчіте,
 Вість принесіте з рідного краю!

Тихий Дунаю, зелений гаю,
 Хвилі кипучі, вітри могучі, (2)
 Вас я благаю, груди облегчіте,
 Вість принесіте з рідного краю!

ВЕЧОРІЄ І ТЕМНІЄ

Поволі

Ве- чо- рі- тем- ні- є,
по зем- лі ля- га- є мла,
не зій- де сріб- ний мі- сяць:
хма- ра не- бо за- тяг- ла.

Вечоріє і темніє,
По землі лягає мла,
І не зійде срібний місяць: } 2
Хмара небо затягла.

Хукни ти, моя дружино,
У віконечко на скло,
Подивись, як замітає } 2
Сніг і церкву, і село.

Він подме на нашу хату
І по стрісі, до країв,
І високих і широких } 2
Понамітує горбів.

Стане холодно надворі,
І біда тому, кого

Хуртовина в чистім полі } 2
Та й настигне одного.

Тільки ж ти, моя голубко,
Не журись, що зайде ніч,
Я внесу соломи й хмизу, } 2
Затоплю у хаті піч.

Затріщить суха ліщина,
Розгориться, запада,
І нехай тоді надворі } 2
Свище вітер, пада мла.

СОНЦЕ СЯ СХОВАЛО

Повільно

Сон- це ся_ско- ва- ло ва ви_со- ці го- ри,
 ти_ ко все др_ ма- є луг, діб- ро- ва, бо- ри.
 Дзві- но-чок там чу- ти, місяць не- бом ся_ я- є.
 в бай- ра- ці ми_лень- ко со- ло- вей оці_ ва- є.

Сонце ся сховало
 За високі гори,
 Тихо все дрімає:
 Луг, діброва, бори.
 Дзвіночок там чути,
 Місяць небом сяє,
 В байраці миленько
 Соловей співає. } 2

Вітрець потягає,
 Потічок шепоче,
 Яскраво сіяють
 Зорі серед ночі.
 Дрімає береза,
 Заснула смерека,
 Чути лиш флюяру
 Вівчарську здалека. } 2

Світ, мов церков божа;
 Мирно, тихо всюди.
 Від-тяжкої праці
 Знемоглися люди.
 А місяць, мов сторож,
 Ходить небом тихо,
 Тішиться, що кождий
 Забув свое лихо. } 2

Я БАЧИВ, ЯК ВІТЕР БЕРІЗКУ ЗЛОМИВ

В темпі вальса

Я ба-чив, як ві-тер бе-
 -різ-ку зло-вив, но-рин-
 -ня по-ру-ши-ла гіл-ля по-кру-
 -тив: о лис-тя не в'я-
 -ло сві-же бу-ло, аж
 по-ки за го-ру вже
 сон-це зай-шло

Я бачив, як вітер берізку зломив,
 Коріння порушив, гілля покрутив;
 А листя не в'яло і свіже було,
 Аж поки за гору вже сонце зайшло.

Я бачив, як серну підстрелив стрілець:
 Звалилася, бідна, прийшов їй кінець;
 Боротися з смертю було їй не в міч,
 Однак боролась, поки зайшла ніч.

Я бачив: метелик поранений млів,
 Крильце перебите на сонці він грів;
 Ще трішки пожити — на думці було,
 І, може, й пожив би, та сонце зайшло.

На світі у кожного сонце своє...
 Любенько й живеться, як сонечко е!
 А згасне те сонце — і жити шкода:
 На світі без сонця усе пропада.

Зі мною розсталась дружина моя —
 Зостався на світі без сонечка я,
 Однак на себе я смерть не зову,
 А з серцем розбитим живу та й живу.

У ГАЄЧКУ ХОДИЛА Я

Легко, не поспішаючи

у гаєчку хо-дила я, по-
чу-ла там: ку-ку! Ой хто ж це так гар-
несенько спі-ває на су-ку? Зо-
зу-леньку пі-зна-ла я, за-куй, зо-зу-лень-
ко мо-я! Ку-ку! Ку-ку! Ку-ку!
ку! Ку-ку! Ку-ку! Ку-ку! Ку-ку!

У гаєчку ходила я,
Почула там: ку-ку!
Ой хто ж це так гарнесенько
Співає на суку?

Зозуленьку пізнала я,
Закуй, зозуленько моя!
Ку-ку! Ку-ку! Ку-ку! Ку-ку!
Ку-ку! Ку-ку! Ку-ку!

Там вівці пасла дівонька,
Схотіла погадати
Увечорі при зіроньці,
Коли їй долі ждуть.

Зозуленька собі: ку-ку,
Все, знай, співає на суку:
Ку-ку! Ку-ку! Ку-ку! Ку-ку!
Ку-ку! Ку-ку! Ку-ку!

Співай собі, зозуленько,
Коли охоче,
Ти викуй собі щастячко,
Коханнячко мое.

Зозуленька собі: ку-ку,
Все, знай, співає на суку:
Ку-ку! Ку-ку! Ку-ку! Ку-ку!
Ку-ку! Ку-ку! Ку-ку!

ПЕРВОЦВІТИ СИНЬОБІЛІ

Пойрно

Пер-во-цві-ти синь-обо-бі-лі,
ро-же-ві, бі-лі, роз-цві-ли-ся
в Вер-хо-ві-ні, в мо-ло-дім мо-їм са-ді,
роз-цві-ли-ся в Вер-хо-ві-ні,
в мо-ло-дім мо-їм са-ді.

Первоцвіти синьобілі,
І рожеві, і бліді
Розцвілися в Верховині,
В молодім моїм саді. } 2

В Верховині, тут, де скали,
Серед вічної краси
Поливав я вас сльозами,
Мов би перлами роси. } 2

Первоцвіти, ви прекрасні!
Невимовно вас люблю!
Тільки з вами впаду в тугу,
Серце мліє від жалю... } 2

Заголосить звук трембіти,
Я спокійним сном засну...
Квіти, квіти, первоцвіти,
Ви прикрашуйте весну! } 2

ВЕЧІРНЯ ПІСНЯ

Повільно

Ти кесеньний вечір на
землю спадає,
сонце сідає в темнесенький
гай, Ой сонечко ясне, невже ж ти
втомилось, чи ти розгнівилось?
Іще не лягай!

Тихесенький вечір на землю спадає,
І сонце сідає в темнесенький гай,
Ой сонечко ясне, невже ж ти втомилось,
Чи ти розгнівилось? Іще не лягай!

Світи ще годину, бо рано ще спати,
Милуй нас, як мати, теплом обгортай!
Ой сонечко ясне, невже ж ти втомилось,
Чи ти розгнівилось? Іще не лягай!

Не слухає сонце, за гору сідає.
І нам посилає на всю ніч: прощай!
Ой сонечко ясне, невже ж ти втомилось,
Чи ти розгнівилось? Іще не лягай!

ЗІРНА ЛІТНЯ НІЧКА

Повільно, не поспішаючи

Зір_ на літ_ ня ніч_ на
вкри_ ла вк_руг у_ се, а блі_ день_ кий
мі_ сяць свіа то_ вар па_ се.

Зірна літня нічка
Вкрила вкруг усе,
А бліденький місяць
Свій товар пасе.

Бачить, як зіроньки
Головоньки клонять,
Бачить, як дівчина
Перші сльози ронить.

І проща милого
В далекую путь:
«Повертай, скоренько,
Мене не забудь!»

І по нивці синій
Зірка походжає,
У садок вишневий
Стиха заглядає.

КОЛИ ПОЇЗД У ДАЛЬ ЗАГУРКОЧЕ.

Помірно

Ко_ ли по_ їзд у даль за_ гур_
_но_ чо. при_ ї да_ ють_ ся зно_ ву ме_
ні дзвін гі та_ ри і мі_ сяч_ ні
но_ ці по_ ці дум_ки в моркн_ки сум_ ні...

Коли поїзд у даль загуркоче,
Пригадаються знову мені
Дзвін гітари і місячні ночі,
Поцілунки й жоржини сумні... } 2

Шум акацій, посьолок і гони...
Ми на гору йдемо через гать;
А внизу пролітають вагони
І колеса у темі цокотять. } 2

Той садок, і закохані очі,
І вогні з-під опущених вій,
Од проміння і тіней узори
На дорозі й на шалі твоїй... } 2

Твої губи — розтулена рана...
Ми хотіли й не знали чого...

Од кохання безвольна і п'яна,
Ти тулилась до серця мого... } 2 ..

Ой ви, ночі Донеччини сині,
І розлука, і сльози вночі...
Як у небі ключі журавлині,
Одинокі й печальні ключі... } 2

Пам'ятаю тривожні оселі,
Темні вежі на фоні заgrav...
Там з тобою у сірій шинелі
Біля верб я востаннє стояв. } 2

Я казав, що вернусь, безумовно,
Хоч і ворог на нашій путі,—
Патронташ мій патронами повен,
Тихі очі твої золоті... } 2

Дні пройшли... Одлетіла тривога...
Лиш любов, як у серці багнет...
Ти давно вже дружина другого,
Я ж — відомий український поет. } 2

Наче сон... Я прийшов із туману
І промінням своїм засіяв...
Та на тебе, чужу і кохану,
Я б і славу свою проміняв. } 2

Я б забув і образу, і сльози...
Тільки б знову іти через гать,
Тільки б слухать твій голос і коси,
Твої коси сумні цілувать... } 2

Вже до серця доходить отрута,
Як старому минулого жаль...

Путь моя у каміння закута,
І на кожному розі — печаль. } 2

Ночі ті, та гітара й жоржини,
Може, сняться тепер і тобі...
Сині очі в моєї дружини,
А у тебе були голубі. } 2

НА ВИСОКІЙ ДУЖЕ КРУЧІ

3 сьмуктои

на си- со- кія
ду- жо кру- чі,
над са- мі- сень- ним Дні- пром,
спить Шев- чен- ко в до- мо- ви-
ні но- про- буд- ним віч- ним сном

На високій дуже кручі,
Над самісіньким Дніпром,
Спить Шевченко в домовині
Непробудним вічним сном. } 2

Любий сину України,
Наш Тарасе дорогий,
Тебе в світі вже немає,
Та в серцях же ти живий! } 2

Твоя кобза ще не вмерла,
На ній струни всі дзвенять,

І про твою вічну славу . } 2
Всі народи гомонять.

Своє слово ми здержали
І зробили, як бажав:
Над Дніпром цим поховали,
Щоб ти вічно там лежав. } 2

На високій дуже кручі,
Скільки видно над Дніпром,
Спить Шевченко в домовині
Непробудним вічним сном. } 2

КОЛИ ТЕЧУТЬ КРИВАВІ РІКИ

Поволі

Но-ли те-чуть кри-ва-ві рі-ки в сте-
-пах о-па-ла-них во-г-нем, про-
-сла-вим скрив-дже-них на-ві-ки, а за-про-
-дан-ця про-кля-ти!

Коли течуть криваві ріки
В степах, опалених вогнем,—
Прославим скривджених навіки,
А запроданців — прокленем!

Розбили німці наші хати,
Взяли добро у трудні дні,
Та віру зоряну, крилату
Не спопелили у вогні.

Святе нетлінне наше слово
Горить, як віщій знак вночі,
І стяг сіяє малиново
В землі на скровленім плечі.

За віковічними дубами
Встають побоїща вокруж...
Боець із спраглими губами
В бою водицю п'є з калюж.

І він звертає зір одразу
До любих сходжених стежок,
Зелена сумка протигазу
Йому нагадує лужок

На славній Канівщині дальній,
В долині збитій і печальній,
В ромашковій, де вітчий дім,
Де від гармат гуляє грім,

Де від танкеток чорна туча
Ляга на сиві ковилі,—
Слідє Тараса тинь могуча
Бредє по скривдженій землі.

Суворі, грізні заповіти
Диктує полум'я руде.
— Ти бачиш, батьку! — Бачу,
діти! —

І знову йде, і далі йде.

Я серед битви розумію,
Яке терпіння і надію,
В нарузі, в горі, в злі нужди
Ми з ним виносимо завжди.

Гаряча сила непочата,
Як іскра в горі, не стліва.
...І підростуть нові внучата
На вольні, радісні жнива.

І сонце з обрію поверне,
Зігріє землю гаряче,
І кров розбійників зажерна
В слов'янські ріки потече.

ОЙ ТИ, НИВО, МОЯ НИВО

Протяжно

Ой ти, ни- во, мо- я ни- во,
ни- во зо- ло- та. що за те- бе, мо- я
ни- во. би- лась бід- но- та.
Хай коб- зарі про те- бе.

Ой ти, ниво, моя ниво,
Ниво золота,
Що за тебе, моя ниво,
Билась біднота.

Не раз тебе, моя ниво,
Топтала орда,
Не раз тебе, моя ниво,
Кляла біднота.

Не раз, було, над тобою
Крукали круки,
Не раз рвали твоє тіло
Вовки-хижаки.

Зійшло сонце із-за хмари,
Вітри заревли,
Від панського самоволля
Тебе відняли!

Убирайся ж, моя ниво,
В зелень, розцвітай,
І під сонячним промінням
Колос наливай!

Хай кобзарі про тебе
У думках співають,
Нехай владу Радянськую
В піснях прославляють!

СИДИТЬ ПТАШОК НА ТОПОЛІ

Повільно, сумно

Сидить пташок на тополі,
 приспівує своїй долі,
 а я йому помагала,
 бо й я злую долю мала.

Сидить пташок на тополі,
 Приспівує своїй долі,
 А я йому помагала,
 Бо й я злую долю мала. } 2

Тяжка була наша доля,
 Мучила нас панська воля,
 День і ніч, було, батрачиш,
 Як згадаєш — так заплачеш. } 2

Гірка доле, гірка доле,
 Скотилася ти у море,
 А із моря та й до ріки
 Та й пропала вже навіки. } 2

У ГОРАХ КАРПАТАХ

Помірно, рухливо

У горах Карпатах, де змалку я ріс,
 Цвітуть там поля, зеленіє там ліс.
 Там скаче і грає весела сарна,
 І голос сопілки там чути щодня.

У горах Карпатах, де змалку я ріс,
 Цвітуть там поля, зеленіє там ліс.
 Там скаче і грає весела сарна,
 І голос сопілки там чути щодня. } 2

У горах Карпатах, в колгоспнім гаю,
 Зустрів я дівчину кохану свою.
 Там щастя зіграло життя трударя,
 Про радісну долю співають поля. } 2

У горах Карпатах, там сонце зійшло,
 Розквітло під сонцем колгоспне село,
 Там пісня свободи гаями луна,
 Щасливі Карпати — Радянська земля! } 2

РІЧКА КОТИТЬСЯ МІЖ НАМИ

Не поспішаючи
Один

Річ_ка ко_ти_ть_ся між на_ми,
між кру_ти_ми бе_ре_га_ми. Не_да_ло_ні
бе_ре_ги, а жи_вем, як во_ро_ги.
Да_ве Не_да_ло_ні бе_ре_ги, а жи_вем, як во_ро_ги

Річка котиться між нами,
Між крутими берегами.
Недалекі береги,
А живем, як вороги. } 2

До тієї молоді,
Що співає над водою,
Як мені переплисти,
Жар любовний донести? } 2

По вербі, немов по мості,
Ти прийди до мене в гості.
Перекинуть би вербу
Через річку голубу. } 2

Я твій голос чую завше,
Та й за білу руку взявши,
Переведу на свій бік
На хвилину та й навек. } 2

ВІВЦІ МОЇ, ВІВЦІ

Широко, вільно

Вів_ці мо_ї, вів_ці
вів_ці та ота_ри,
хто ж в_бу_де пас_ти,
як мо_же не_ота_но, гей, гей ду_ду-ду-ду-ду-ду-ду
Як ме_же не_ста_но, гей

Вівці мої, вівці,
Вівці та отари,
Хто ж вас буде пасти,
Як мене не стане?
Гей, гей,
Ду-ду-ду-ду-ду-ду-ду-ду-ду,
Як мене не стане, гей!

Гей, пасіться, вівці,
Де високі гори,
Я ж піду до Ксені,
Де чорнії брови.
Гей, гей,

Ду-ду-ду-ду-ду-ду-ду-ду,
Де чорнії брови, гей!

Сама Ксеня вийшла,
Моя файна чічка,
Просидів я з нею
До темної нічки.
Гей, гей,

Ду-ду-ду-ду-ду-ду-ду-ду,
До темної нічки, гей!

ТИХО НАД РІЧКОЮ

Повільно

Музична партитура для голосу та фортепіано. П'ять рядків нотного запису в тональності G-dur (два діжки) та ритмі 3/4. Під нотою наведено українські лірики.

Ти_хо над річ_ко_ю. ні_чень_ка тем_на_я,
спить за_ро_ва_ний ліс.
Ніж_но ше_по_че він каз_ку та_єм_ну_ю,
сум_но зіт_ха вер_бо_ліз.

Тихо над річкою, ніченька темная,
Спить зачарований ліс.
Ніжно шепоче він казку таємную, } 2
Сумно зітха верболоз.

Нічка розсипала зорі золотисті,—
Он вони в річці на дні,
А на тім боці берези сріблесті } 2
В темряві, наче у сні.

Що їм приснилося? — Щастя улюблене
В хвилях бурхливих життя,
Личенько дівчини ніжно голублене, } 2
Щирі її почуття.

Місяць опівночі сходить над річкою,
Падає тінь на поля...
Весело вдвох із дівчиною вірною
Слухати спів солов'я!

} 2

* * *

Тихо над річкою, як зайде сонечко,
Стелеться сизий туман;
Ніжно шепочеться житне колоссячко
Там, де широкий наш лан.

} 2

Нічка, як матінка, кличе працюючих
Сил набиратись вві сні,
Лиш соловейко й дівчата до півночі
Любі співають пісні.

} 2

Жду тебе, рідная, зіронько срібная,
Серце в коханні тремтить.
Ти ж не лякайся, що хтось нам

Все навкруги уже спить.

зустріне́ться, — } 2

Ніченька літняя дуже короткая —
Ось вже цілується з днем.
Ти лиш пригорнешся до мого серденька,
Й знову до праці підем.

} 2

ГУЦУЛКА КСЕНЯ

Помірно

Темна нічка на горі вкрила,
Він дівчину всю залила,
А в ній постать сніжнобіла,
Словом її промов.

По-ло-ни-ну всю за-ли-ла,
Ти-хо спочивсь на сос-ни-ні,
А в ній постать сніжнобіла,
Сло-ва її ні-ло-бо бі-лий до неї промов.

-нав. -ляо: гу-цул-но

Ксе-ню, я то-бі на трем-
-да-є, звук трем-бі-ти лу-

-бі-ти, лиш а од-ній в ці-лім св-ті
-на-є, що сер-це ко-ха-є,

роз-на-ну про лю-бов. Ду-ша стран-
бо га-ря-че, мов жар?

Темна нічка гори вкрила,
Полонину всю залила,
А в ній постать сніжнобіла, —
Гуцул Ксеню в ній пізнав.

бо лю-чня спо-мни, ти-ке ри-
-хви-ня, бо лю-чня спо-мни, ти-
-дан-ня! Чер-во-ні ма-ки,
-че-ри-дан-ня! Чер-во-ні
чу-до-ві кві-ти і згад-на
ма-ки, чу-до-ві кві-ти
всіх ми-ну-лих літ Мак чер-

Повторити від знаку trill до кінця

Мак червоний між житами,
Срібний місяць над полями...
В ніч таку, коли все спить,
Щось у житі шелестить.

То нещасная дівчина,
А любов у цім причина,—
Все збирає маків цвіт,
Плаче тихо на весь світ.

Червоні маки, цвіти кохання,
Болючий спомин, тихе ридання!
Червоні маки, чудові квіти
І згадка всіх минулих літ.

Мак червоний між житами,
Срібний місяць над полями...
В ніч таку, коли все спить,
Щось у житі шелестить.

ХУСТОЧКА ЧЕРВОНА

Помірно, з почуттям

Як я про-вод-жа-ла ми-ло-го із до-му:
 «Не за-будь в по-хо-ді го вертайсь живим!» і по-ї-хав ми-лий,
 з-під во-гню і гро-му хус-точ-ка чер-во-на роз-цві-ла за ним.
 Хус-точ-ку чер-во-ну я по-да-ру-ва-ла, ви-ши-ту барвінком
 у три-вож-ні дні. Як я до-жи-да-ла, як я ви-гля-да-ла! —
 Мо-же при-й-де звіст-ка ра-діс-на на ме-ні

Як я проводжала милого із дому:
 «Не забудь в поході та вертайсь живим!»
 І поїхав милий, з-під вогню і грому
 Хусточка червона розцвіла за ним.
 Хусточку червону я подарувала.
 Вишиту барвінком у тривожні дні.
 Як я дожидала, як я виглядала! —
 Може, прийде звістка радісна мені?

Та не всім, як видно, добрі будуть вісті.
 Одлетіло літо, одійшла зима,
 Ідуть піхотинці, вершники, танкісти,

А мого між ними, а мого нема.
 Тільки десь надвечір, під липневу зливу,
 Вийшла за ворота — кінь в полях біжить,
 Обірвавши повід, розметавши гриву, —
 Хусточка червона на сідлі лежить.

Я не похилюся, з горя не заплачу,
 Про коня сусідам слова не скажу,
 А любов юначу, а печаль гарячу
 Хусточкою тою щиро пов'яжу.
 Вийду за ворота, стану, як тополя, —
 Хусточка червона в далі голубій,
 Хай бійці в дорозі і танкісти в полі
 Милих споминають, ідучи на бій.

БІЛІ КАШТАНИ

Помірно

Бі-лі каш-та-ни, світ-лі вог-ні,
 де б не бу-вав я-лю-бі ме-ні.
 Ки-ївські но-чі, зу-стрічі в са-ду,—
 в сер-ці, ку-ди не пі-ду.
 Ки-ївські но-чі, зу-стрічі в са-ду,—
 в сер-ці, ку-ди не пі-ду.

Білі каштани,
 Світлі вогні,
 Де б не бував я —
 Любі мені.
 Київські ночі,
 Зустрічі в саду —
 В серці, куди не піду. } 2

Гори високі,
 Синь дніпрова,
 Молодість наша

Вічно жива.
 Київські ночі,
 Зустрічі в саду —
 В серці, куди не піду. } 2

Ми покохались
 Там, де дуби,
 В київському небі
 Два голуби.
 Кружать, здіймають
 Крильоньки свої,
 Наче ми в парі, в сім'ї. } 2

Так воно стане,
 Так воно є,
 Білі каштани —
 Щастя мое.
 Київські ночі,
 Зустрічі в саду —
 В серці, куди не піду. } 2

МИ ПІДЕМ, ДЕ ТРАВИ ПОХИЛІ

Помірно

Ми пі-дем, де тра-ви по-
-хи-лі, де зо-рі в яс-ній да-ли-
-ні, і на-рі-т о-чі, і
ру-чень-ки бі-лі но-ча-ми наснять-ся ме-
-ні, і на-рі-т о-чі і
ру-чень-ки бі-лі но-ча-ми наснять-ся ме-ні.

Ми підем, де трави похилі,
Де зорі в ясній даліні,
І карії очі, і рученьки білі
Ночами наснять мене. } 2

За річкою, за голубою
Дві чайки у хмару зліта.
В краю подніпровськім
ми стрілись з тобою,
Веселко моя золота. } 2

Над полем зарошені віти
Дубове верхів я звело.

З тобою у парі ми будем любити } 2
Все те, що на серце лягло.

І стеляться обрії милі,
І вечір в осіннім вогні,
І карії очі, і рученьки білі } 2
Ночами наснять мене.

РІДНА МАТИ МОЯ

Повірно

Рід-на ма-ти мо-я, ти но-
 чей не до-спа-ла, во-ди-ла ме-
 -не у по-ля край се-ла,
 І в до-ро-гу да-ле-ку ти ме-не на зорі про-вод-
 -жа-ла, І руш-ник ви-ши-ва-ний на щас-тя да-
 -ла. І в до-ро-гу да-ле-ку ти ме-
 -не на зорі про-вод-жа-ла, І руш-ник ви-ши-ва-ний на
 щас-тя на до-лю да-ла.

Рідна мати моя, ти ночей не доспала,
 І водила мене у поля край села,
 І в дорогу далеку ти мене на зорі проводжала,
 І рушник вишиваний на щастя дала.
 І в дорогу далеку ти мене на зорі проводжала,
 І рушник вишиваний на щастя, на долю дала.

Хай на ньому цвіте росяниста доріжка,
 І зелені луги, й солов'їні гаї,
 І твоя незрадлива материнська ласкава усмішка.
 І засмучені очі хороші твої.
 І твоя незрадлива материнська ласкава усмішка,
 І засмучені очі хороші, блакитні твої.

Я візьму той рушник, простелю, наче долю,
 В тихім шелесті трав, в щебетанні дібров,
 І на тім рушничкові оживе все знайоме
 до болю —
 І дитинство, й розлука, і вірна любов.
 І на тім рушничкові оживе все знайоме
 до болю —
 І дитинство, й розлука, й твоя материнська
 любов.

І ЧОГО ТІКАТИ

Помірно

Стрі-ла-ся на по-лі, ру-ку по-да-ла,
чор-но-ю бро-во-ю ти-хо по-ве-ла,
ніж-но ус-міх-ну-лась, зник-ла у жи-тах,
хус-точ-ка май-ну-ла, на-че бі-лий птах

The musical score consists of four staves of music in a 2/4 time signature. The melody is written on a treble clef staff, and the lyrics are written below the notes. The tempo is marked 'Помірно' (Moderato). The lyrics are: 'Стрі-ла-ся на по-лі, ру-ку по-да-ла, чор-но-ю бро-во-ю ти-хо по-ве-ла, ніж-но ус-міх-ну-лась, зник-ла у жи-тах, хус-точ-ка май-ну-ла, на-че бі-лий птах'.

Стрілася на полі, руку подала,
Чорною бровою тихо повела,
Ніжно усміхнулась, зникла у житах,
Хусточка майнула, наче білий птах.

Я повів бригаду славних косарів,
Хвилями покосів море перебрів;
А вона в'язала росяні снопи,
Колосок зривала з кожної копи.

Як ішла додому в житньому вінку,
Радо всі вітали дівчину швидко.
Лиш у мене билось серце гаряче,
Думав: чорноока знову утече.

Утекла б, та в полі скрізь уже стерня,
Утекла б, та серце дівчину спиня.
І чого тікати, як зійшлись путі,
Як любов еднає щастям у житті?!

* * *

ТИ ЛЮБОВ МОЯ

Помірно Один

Ой ді-о-чи-но, чим ти по-ло-ни-ла
 Пе-рей-ду не-ско-ме-ні до-ро-ги,
 ю не сер-це в той ве-чірній час? Ти лю-бов мо-я, ой ти ді-о-
 про-не-су в ду-ші тво-ї. м'я. Двоє
 -чи-нонь-ко гор-да-я! Ти лю-
 -бов мо-я, ой ти ді-о-чи-нонь-ко,
 гор-да-я! Все без
 те-бе я, ой ти, лю-бов мо-я,
 ніж-на-я! Все без те-бе я, ой ти, ді-о-
 -чи-нонь-ко гор-да-я!

Ой дівчино, чим ти полонила
 Юне серце в той вечірній час?
 Ти любов моя,
 Ой ти, дівчинонько } 2
 Гордая!

Перейду несходжені-дороги,
 Пронесу в душі твоє ім'я.
 Ти любов моя,
 Ой ти, дівчинонько } 2
 Гордая!

Все без тебе я,
 Ой ти любов моя
 Ніжня!
 Все без тебе я,
 Ой ти, дівчинонько
 Гордая!

МАРІЧКА

Помірно

В'єть_ся на_че ви́й_на, не_спо_кій_на річ_ка,
ту_лить_ся бли_зень_ко до_під_ніж_жя гір,
а на_то_му бо_ці_ там ни_ве Ма_річ_ка,
в ха_ті, що схо_ва_лась у зе_ле_ний бір.

В'ється, наче змійка,
Неспокійна річка,
Тулиться близенько
До підніжжя гір;
А на тому боці —
Там живе Марічка,
В хаті, що сховалась
У зелений бір.

Як з кімнати вийде,
На порозі стане,
Аж блищить красою
Широчінь ріки,
А як усміхнеться.
Ще й з-під лоба гляне:
«Хоч скачи у воду!» —
Кажуть парубки.

Не питайте, хлопці,
Чом я самотній
Берегом так пізно
Мовчазний хожу?
Там на тому боці
Загубив я спокій,
А туди дороги
Я не нахожу.

Та нехай сміється
Неспокійна річка,
Все одно на той бік
Я путі знайду.
Чуєш, чи не чуєш,
Чарівна Марічко?
Я до твого серця
Кладку прокладу.

БЕРІЗКА

Стримано, з почуттям

Ко-жен ве-чір до-жи-да-ю,—
ви-й-де-ш ти чи ні? Ко-жен ве-чір
ви-гля-да-ю у да-ле-чи-ні.
Ба-чу-в бі-ло-му уб-ран-ні край тво-їх во-
-ріт хтось в не-яс-но-му смер-кан-ні
1.в.
все сто-їть, сто-їть.
2.в.
в сло-ва-ді мо-їм.

Кожен вечір дожидаю,—
Вийдеш ти чи ні?
Кожен вечір виглядаю
У далечині.

Бачу: в білому убранні
Край твоїх воріт
Хтось в неясному смерканні
Все стоїть, стоїть.

Чи не ти мене чекаєш
В сумі самоти?
Я лечу і повертаю —
Ні, не ти, не ти...
Край воріт сумна і мила,
В білому вбранні
Жде мене берізка біла
У самотині.

Скільки раз імла вечірня
Маяла крильми,
Скільки раз берізка вірна
Виглядала з тьми!
Ти ж десь довго загулялась,
Не вернулась в дім...
Ти берізкою zostалась
В спогаді моїм.

**АЛФАВІТНИЙ ПОКАЖЧИК
ТА ПРИМІТКИ**

А вже третій вечір. Д. Ревуцький. «Золоті ключі», вип. 1, К., 1926, стор. 73.	176
Бабусю , рідненька. Українські народні пісні, кн. 2, «Мистецтво», К., 1954, стор. 390.	324
Баламуте , іди з хати. Гармонізація В. Косенка. Старовинні українські народні пісні та романси, «Мистецтво», К., 1955, стор. 90.	267
Батько добрий, батько добрий . Записано в м. Золотоноша, Черкаської обл., від О. М. Титаренка та Б. М. Головчинського, 1959. Розшифрував Л. Яценко.	321
Без тебе, Олесю . Записано від Олени Пчілки. М. Лисенко, Збірник українських пісень, вип. 3, К., 1876, стор. 70.	201
Берізка (Кожен вечір дожидаю). Слова С. Крижанівського, музика С. Козака. Пісні українських радянських композиторів, Державне видавництво образотворчого мистецтва і музичної літератури, К., 1957, стор. 278.	388
Білі каштани . Слова А. Малишка, музика П. Майбороди. Вокальні ансамблі та пісні для сольного співу, Музфонд СРСР, К., 1952, стор. 109.	376
Бувай здоров, коханий мій . Записав В. Зілінський в м. Чортків, Тернопільської обл., 1948. Мелодію розшифрував Л. Яценко. (Пісня була поширена під час масового вивозу молоді до Німеччини в 1941—42 рр.).	189
В вишневому саду . Записано в с. Іванівка, Рожнятівського р-ну, Станіславської обл., від М. Гарат та Е. Гарат, 1959. Розшифрували Л. Яценко та М. Гуць.	174

Верховино , світку ти наш. Слова М. Устияновича (народний варіант). Українські народні пісні, «Мистецтво», К., 1951, стор. 121.	93
Вечір надворі . Українські народні пісні, кн. 2, «Мистецтво», К., 1954, стор. 394.	170
Вечірня пісня (Тихесенький вечір). Слова В. Самійленка, музика К. Стеценка. Старовинні українські пісні та романси, К., 1955, стор. 76.	350
Вечоріє і темніє . Слова Я. Щоголева (народний варіант). Записано в с. Снітин, Лубенського р-ну, Полтавської обл., від Г. В. Малиновської та П. С. Куліш, 1960. Розшифрував Л. Яценко.	340
Вже сонце над вечером . Записав В. Зілінський в с. Лотатники, Стрийського р-ну, Львівської обл., 1955. Мелодію розшифрував Л. Яценко.	196
Взяв би я идуру . Народна переробка вірша М. Петренка «Гуди мої очі...» Старовинні українські народні пісні та романси, К., 1955, стор. 33.	199
Вівці мої, вівці . Слова народні, музична обробка М. Гринишина. «Співає «Трембіта», Державне видавництво образотворчого мистецтва і музичної літератури, К., 1960, стор. 21.	365
Віє вітер, віє буйний . Е. Линева, Опыт записи фонографом українських народних пісень, М., 1905, стор. 33, нотний додаток, стор. 266.	81
Вітер з гаєм розмовляє . Слова Т. Шевченка. Записав П. Майборода в с. Мар'янське, Великобагачанського р-ну, Полтавської обл., від І. Я. Кучеренка, 1938.	120
Віють вітри, віють буйні . Слова І. Котляревського. А. Едличка, Собрание малороссийских народных пісень, ч. 2, СПб, 1861, стор. 2.	276
Видно шляхи полтавській . Слова І. Котляревського. А. Едличка, Собрание малороссийских народных пісень, ч. 1, СПб, 1858, стор. 55.	278
Вилітали орли в-за крутої гори . Записано від М. Загорської. М. Лисенко, Збірник українських пісень, вип. 3, К., 1876, стор. 18.	309
В моєму саду айстри білі . Записав Л. Яценко від студенток Київського державного університету Г. Ковадло та Л. Орел, 1958.	257

- Воля мої половії. Записано в с. Драчинці, Вашківського р-ну, Чернівецької обл., від Є. М. Гая, 1959. Розшифрував Л. Яценко. 308
- Все йде, все минає. Слова Т. Шевченка. Записав М. Гайдай в с. Ісківці, Лазірківського р-ну, Полтавської обл., від І. І. Кравецького, 1938. 331
- Всякому городу нрав і права. Слова Г. Сковороди, літературна обробка І. Котляревського. «Наталка Полтавка» (клавір), «Мистецтво», К., 1955, стор. 37. 76
- Втіш мене: занедужала я. Слова П. Грабовського (народний варіант). Записав Л. Яценко від співробітника Інституту зоології АН УРСР А. Л. Путя, 1960. 246
- В той день, коли дім я покинув вітця. Слова І. Глібовицького (народний варіант), музика О. Нержанківського (народний варіант). Записано в с. Шипинці, Кіцманського р-ну, Чернівецької обл., від О. М. Івасюка, 1959. Розшифрували О. Правдюк та Л. Яценко. 328
- В чарах кохання. Слова К. Білиловського. «Бандура», семь українских народных песен, обробка для смешанного хора без сопровождения Г. Давидовского, М., 1959, стор. 16. Текст подано за зб. «Пісні та романси українських поетів», т. 2, К., 1956, стор. 198. 134
- Гаю, гаю, зелен розмаю. М. Леонтович, Українські народні пісні, «Мистецтво», К., 1952, стор. 155. 217
- Гей, попід ліс теменький. Закарпатські народні пісні, Ужгород, 1959, стор. 254. 157
- Гей, три шляхи широкії. Слова Т. Шевченка. Записано від кобзаря Є. Мовчана, 1956. Варіант мелодії записано від кобзаря К. Яцика, 1948, Розшифрував Л. Яценко. 116
- Гетьте, думи, ви хмари осінні. Слова Лесі Українки. Записано в с. Мокіївка, Чорнухинського р-ну, Полтавської обл., від О. Я. Омеляненка, 1959. Розшифрував Л. Яценко. 303
- Гомін, гомін, гомін по діброві. М. Лисенко, Збірник українських пісень, вип. 2, Київ — Лейпциг, 1869, стор. 16. 53
- Гуде вітер вельми в полі. Слова В. Забіли, музика М. Глінки. Українські народні пісні, кн. 2, «Мистецтво», К., 1954, стор. 364. 314

- Гудулка Ксеня. Слова та музика Р. Савицького (народний варіант). Мелодія записана від вокального тріо сестер Байко (Львів). Текст подано за зб. «Пісні та романси українських радянських поетів», К., 1960, стор. 210. 369
- Де ти бродиш, моя доле. Слова С. Писаревського (народний варіант), музична обробка М. Кропивницького та В. Заремби. Українські народні пісні, кн. 2, «Мистецтво», К., 1954, стор. 381. 83
- Дівчино кохана, здорова була. А. Едличка, Собрание малороссийских народных песен, ч. 2, СПб, 1861, стор. 10. 168
- Дівчино кохана, йди сядь біля мене. Записав Л. Яценко від учнів 49-ї середньої школи м. Києва, 1946. 192
- Дивлюсь я на небо. Слова М. Петренка (народний варіант), музика Л. Александрової, аранжировка В. Заремби. Українські народні пісні, кн. 2, «Мистецтво», К., 1954, стор. 363. 98
- Добривечір тобі, зелена діброво. Записано від М. Кропивницького. М. Лисенко, Збірник українських пісень, вип. 3, К., 1876, стор. 12. 67
- Думи мої. Слова Т. Шевченка. Українська народна пісня, К., 1936, стор. 540. 128
- Есть на світі доля. Слова Т. Шевченка. Записав М. Сокирко в с. Шевченкове, Вільшанського р-ну, Черкаської обл., від Т. П. Голуба. 122
- Жалі мої, жалі. Записано від І. Франка. М. Лисенко, Збірник українських пісень, вип. 4, К., 1886, стор. 71. 203
- За байраком байрак. Слова Т. Шевченка. Записав О. Правдюк у Києві, від М. Гуця, 1961. 124
- Забудь мене. Слова В. Пачовського. Записав О. Правдюк в м. Вінниця, від А. Є. Правдюк та А. Г. Правдюка, 1959. 238
- Заграй ми, цигане старий. Слова та музика І. Воробкевича (народний варіант). Записав В. Зілінський у с. Гадинківці, Пробижнянського р-ну, Тернопільської обл., 1945. Мелодію розшифрував Л. Яценко 326
- За Німан іду. Слова С. Писаревського. Д. Ревуцький, «Золоті ключі», вип. 1, К., 1926, стор. 5. 59

За Сибіром сонце сходить. Слова Я. Комарницького (народний варіант). Українська народна пісня, К., 1936, стор. 26.	65
За тучами, за хмарами. П. Демуцький, Українські народні пісні, «Мистецтво», К., 1954, стор. 28.	207
Защебетав жайворонок. Слова Т. Шевченка. Записав В. Харків в с. Рожнівка, Ічнянського р-ну, Чернігівської обл., від М. К. Бондаря, 1936.	288
Зелена рута, жовтий цвіт. Записали Л. Ященко та Ю. Попсуенко в с. Лошнів, Микулинецького р-ну, Тернопільської обл., від сестер М. та Н. Федчишин, 1960.	256
Зелений гай, пахуче поле. Слова П. Грабовського. Записано в м. Баришівка, Київської обл., від мішаного тріо, 1959. Розшифрував Л. Ященко.	108
Зійшов той місяць. Записали Л. Ященко, Ю. Попсуенко та В. Куликов в с. Лошнів, Микулинецького р-ну, Тернопільської обл., від сестер М. та Н. Федчишин, 1960.	273
Зірня літня нічка. Записав Л. Ященко від учасників республіканського огляду художньої самодіяльності в м. Вижиця, Чернівецької обл., Київ, 1951.	352
Зоре вечірняя. Записав В. Зілінський у с. Гадинківці, Пробижнянського р-ну, Тернопільської обл. Мелодію розшифрував Л. Ященко.	274
Зоре моя вечірняя. Слова Т. Шевченка. Українські народні пісні, кн. 2, К., 1954, стор. 357.	126
І снилося з ночі дівчині. Ю. Млинарич, Українські народні пісні, Братіслава, 1956, стор. 27.	259
Ішов відважний гайовий. Записано в с. Іванівка, Рожнятівського р-ну, Станіславської обл., від М. Гарат та М. Гуця, 1959. Розшифрували Л. Ященко та М. Гуць.	297
І чого тікати. Слова П. Воронька, музика М. Колесси. Вокальні ансамблі та пісні для сольного співу, Музфонд СРСР, К., 1952, стор. 64.	382
Іхав козак за Дунай. Слова та музика С. Климовського. Н. Львов — И. Прач, Собрание народных русских песен с их голосами, 3-е изд., часть 1, СПб., 1815, стор. 65.	55
Іхав козак на війноньку. Музика М. Гайворонського. Українська народна пісня, К., 1936, стор. 578.	62

Кажуть люди, що-м щаслива. Народна переробка вірша А. Шашкевича «Сльози» Записано в с. Шипинці, Кіцманського р-ну, Чернівецької обл., від Н. М. Проданюк, 1959. Розшифрував Л. Ященко.	306
Козак одіждає, дівчинонька плаче. Д. Ревуцький, «Золоті ключі», вип. 2, К., 1927, стор. 41.	57
Коли на крилах ночі. Слова О. Олеся. Записала Є. Столова в с. Лип'янка, Златопільського р-ну, Кіровоградської області, 1937. На цю ж мелодію виконується пісня «Рибалка молоденький».	232
Коли поїзд у даль загуркоче. Слова В. Сосюри, мелодія запозичена з російського романсу «Слышен звон бубенцов издалека». Записав Л. Ященко в с. Драбове, Черкаської обл., від Г. П. Перепелиці, 1960.	353
Коли розлучаються двоє. Слова Т. Гейне, музика М. Лисенка. Українські народні пісні, кн. 2, «Мистецтво», К., 1954, стор. 386.	194
Колінь, дівчино мила. Слова та музика Л. Лепкого (народний варіант). Записано в с. Шипинці, Кіцманського р-ну, Чернівецької обл., від К. К. Бойчука, 1959. Розшифрував Л. Ященко.	244
Коли течуть криваві ріки (Тарасу Шевченкові). Слова А. Малишка (скорочений варіант), музика кобзаря Є. Мовчана. Записано від Є. Мовчана, К., 1951. Розшифрував Л. Ященко.	358
Коло річки, коло броду. Слова Лесі Українки (народний варіант). Записано в с. Кобаки, Косівського р-ну, Станіславської обл., від М. М. Федорука, В. М. Федорука та М. І. Дупля, 1953. Розшифрував Л. Ященко.	171
Летів пташок понад воду. Записав Ю. Костюк в с. Драчинці, Виноградівського р-ну, Закарпатської обл. Закарпатські народні пісні, Ужгород, 1959, стор. 53.	322
Лети, моя думо. Записав В. Зілінський у с. Гадинківці, Пробижнянського р-ну, Тернопільської обл., 1956. Мелодію розшифрував Л. Ященко.	130
Летить галка через балку. Слова Т. Шевченка (народний варіант). Українська народна пісня, К., 1936, стор. 327.	332
Мала мати сина. (Використана мелодія російської	

- пісні «Хас-Булат удалой» на слова О. Аммосова). Записано в с. Шипинці, Кіцманського р-ну, Чернівецької обл., від Н. М. Проданюк, 1959. Розшифрував Л. Ященко 101
- Марічка** (В'ється, наче змійка, неспокійна річка). Слова М. Ткача, музика С. Сабадаша. «Буковина в піснях», Чернівці, 1957, стор. 201. 386
- Місяцю-королю**. Записано в с. Довге, Іршавського р-ну, Закарпатської обл., від групи робітниць деревообробного комбінату, 1956. Розшифрував В. Матвієнко. 167
- Місяцю ясний**. Слова та музика С. Гулака-Артемовського. «Запорожець за Дунаєм», К., 1954, стор. 14. 339
- Місяць на небі**. Українські народні пісні, кн. 2, «Мистецтво», 1954, стор. 398. 166
- Місяченьку бліднолиций**. Записано в м. Золотоноша, Черкаської обл., від О. М. Титаренко та Б. М. Головчинського, 1959. Розшифрував Л. Ященко 235
- Ми підем, де трави похилі**. Слова А. Малишка, музика П. Майбороди. Вокальні ансамблі та пісні для сольного співу, Музфонд СРСР, К., 1952, стор. 109. 378
- На високій дуже кручі**. Українські народні пісні, кн. 2, К., 1954, стор. 359. 356
- Над прутом у лузі**. Слова та музика С. Воробкевича (народний варіант). Записали З. Василенко та Л. Ященко в с. Кобаки, Косівського р-ну, Станіславської обл., від Г. М. Сав'юка та П. М. Дупея, 1953. 173
- На жовтенькому пісочку**. Записано від учасниць 1-го республіканського огляду художньої самодіяльності педучилищ — Петровської та Жук, Київ, 1949. Розшифрував Л. Ященко. 191
- На чужині тяжко жити**. Записано в с. Шипинці, Кіцманського р-ну, Чернівецької обл., від Н. М. Проданюк, 1959. Розшифрував Л. Ященко. 104
- Нащо мені чорні брови**. Слова Т. Шевченка, музика Д. Бонковського. Українські народні пісні, кн. 2, «Мистецтво», К., 1954, стор. 348. 284
- Не питай, чого в мене заплакані очі**. Українські на-

- родні пісні, кн. 2, «Мистецтво», К., 1954, стор. 398. 253
- Не** питай, чого в мене заплакані очі. Записав Л. Ященко від студенток Київського державного університету Г. Ковадо та Л. Орел, 1958. 254
- Не** щечечи, соловейку. Слова В. Забіли, музика М. Глінки. Українська народна пісня, К., 1936, стор. 566. 316
- Ні**, мамо, не можна целюба любить. Слова Є. Гребінки, Старовинні українські народні пісні та романси, «Мистецтво», К., 1955, стор. 17. 289
- Ні** родини нема, ні дружини. Записано в с. Мокіївка, Чорнухинського р-ну, Полтавської обл., від Т. О. Бойко, 1959. Розшифрував Л. Ященко 86
- Ніч** яка місячна, зоряна, ясна. Слова М. Старицького (народний варіант). Українські народні пісні, кн. 2, «Мистецтво», К., 1954, стор. 379. 164
- Ой** біда, біда-чайці небозі. Г. Концевич, 30 малорусских песен, вип. 3, М., 1907, стор. 9. 51
- Ой** браття-опришки. Слова М. Устияновича (народний варіант). Записано в с. Іванівка, Рожнятівського р-ну, Станіславської обл., від С. В. Гуця, 1959. Розшифрував Л. Ященко. 64
- Ой** бувай здорова. М. Лисенко, Українські народні пісні, вип. 5, К., 1892, стор. 56. 188
- Ой** був то раз веселий час. Мелодія запозичена з німецької пісні «О Таппельбаум». Записали Л. Ященко та Ю. Попсуєнко в с. Лошнів, Микунецького р-ну, Тернопільської обл., від Ю. М. Стройвус, 1960. 242
- Ой** вербо, вербо, сухая вербо. Записали Л. Ященко та С. Недужий в с. Старосілля, Городищенського р-ну, Черкаської обл., від Г. Марченко та М. Майченко, 1952. 272
- Ой** волошки, волошки. Слова О. Апуктіна, переклад з російської невідомого автора. Записав М. Гуць в с. Іванівка, Рожнятівського р-ну, Станіславської обл., 1959. 293
- Ой** гаю мій, гаю. М. Лисенко, Збірник українських народних пісень, вип. 1, Київ — Лейпціг, 1868, стор. 44. 271

Ой дівчино, шумить гай. Мелодія, напевно, чеського походження. Українські народні пісні кн. 2. К., 1954, стор. 97.	177
Ой Дністре мій, Дністре. Записав В. Зілінський у с. Гадинківці, Пробижнянського р-ну, Тернопільської обл., 1949. Мелодію розшифрував Л. Ященко.	113
Ой доки я, безталанна. Записано в с. Воскобійники, Гоголівського р-ну, Полтавської обл., від Г. А. Іваненко, 1952. Розшифрував Л. Ященко	221
Ой доля людська. Слова невідомого автора XVIII ст., літературна обробка І. Котляревського, музична — М. Лисенка. «Наталка Полтавка» (клавір), «Мистецтво», К., 1955, стор. 38.	80
Ой, здається, й не журюся. Записано в с. Стара Осота, Олександрівського р-ну, Кіровоградської обл., від З. Н. Богдан, 1950. Розшифрував Л. Ященко.	318
Ой зійди, зійди, ясен місяцю. М. Лисенко, Збірник українських пісень, вип. 2, Київ — Лейпціг, 1869, стор. 70.	240
Ой знати, знати. Українські народні пісні, кн. 2. «Мистецтво», К., 1954, стор. 102.	163
Ой і зійди, зійди, ти зіронько та вечірняя. Записано в с. Кліщинці, Градизького р-ну, Полтавської обл., від учасників сільського хору, 1956.	149
Ой і зрада, карі очі, зрада. М. Лисенко, Збірник українських пісень, вип. 1, Київ — Лейпціг, 1868, стор. 40.	251
Ой казала мені мати. Слова та музика С. Гулака-Артемовського. «Запорожець за Дунаєм», К., 1954, стор. 95.	182
Ой криче, криче та чорнений ворон. А. Едличка, Собрание малороссийских народных песен, ч. 2, СПб, 1861, стор. 12.	74
Ой на горі два дуби зрослися. Записав П. Батюк в с. Білки, Іршавського р-ну, Закарпатської обл., від О. О. Поповича та Й. І. Сенець, 1945.	237
Ой на горі сніг біленький. Українські народні пісні, кн. 2, «Мистецтво», К., 1954, стор. 400.	265
Ой на гору козак воду носить. М. Лисенко, Збір-	

ник українських пісень, вип. 1, Київ — Лейпціг, 1868, стор. 54.	263
Ой не п'ються пива, меду. Слова Т. Шевченка. Записано від кобзаря Є. Мовчана, 1951. Розшифрував О. Правдюк.	114
Ой не світи, місяченьку. М. Лисенко, Збірник українських народних пісень, вип. 2, Київ — Лейпціг, 1869, стор. 76.	250
Ой не ходи, Грицю. П. Галаган—М. Маркевич, Южно-руські пісні, К., 1857, стор. 12.	295
Ой не шуми, луже. М. Лисенко, Збірник українських пісень, вип. 1, Київ — Лейпціг, 1868, стор. 68.	262
Ой одна я, одна. Слова Т. Шевченка. Українські народні пісні, кн. 2, «Мистецтво», К., 1954, стор. 351. Варіант мелодії створив учитель з м. Дзюпетровська В. Куриленко. Записано в Киє. 1960. Розшифрував О. Правдюк.	282
Ой покрилися білим снігом полонини. Слова С. В. Бобинського (народний варіант), музика М. Гайворонського (народний варіант). З фондів Чернівецького обласного Будинку народної творчості.	102
Ой принесить мені пролісків з лісу. Записав Л. Ященко від співробітника Інституту зоології АН УРСР А. Л. Пуця, 1960.	305
Ой світи, місяченьку. Записав І. Франко в м. Ходоров, Львівської обл., 1876. Мелодію записав від І. Франка К. Квітка. Ф. Колесса, Улюблені пісні І. Франка, Львів, 1946, стор. 31.	161
Ой ти, дівчино, горда та пишна. А. Едличка, собрание малороссийских народных песен, ч. 2, СПб, 1861, стор. 23.	160
Ой ти, дівчино зарученая. Українська народна пісня, К., 1936, стор. 576. Варіант у зб. А. Коципінський, Пісні, думки і шумки руського народу, К., 1861, 2-й десяток, № 7.	158
Ой ти живеш на гороньці. Н. Максимович — А. Алябьев, Голоса украинских песен, Тетрадь 1, М., 1834, № 1.	224
Ой ти, місяцю-зоре. М. Лисенко, Збірник українських пісень, вип. 2, Київ — Лейпціг, 1869, стор. 46.	156

- Ой ти, ниво, моя ниво. Записали М. Родіна та Л. Яценко від кобзаря Є. Мовчана, Київ, 1957 360
- Ой у полі могила. А. Едличка, Собрание малоросійських песен, ч. 2, 1861, стор. 23. 312
- Ой чого ти, дубе. Слова С. Черкасенка, музика К. Стеценка. Українські народні пісні, кн. 2. «Мистецтво», К., 1954, стор. 388. 110
- Ой що ж бо то та й за ворон. М. Лисенко, Збірник українських пісень, вип. 2, Київ — Лейпциг, 1869, стор. 28. 68
- Ой я нещасний. Записано від О. Саксаганського. Д. Ревуцький, «Золоті ключі», вип. 2, К., 1926, стор. 21. 236
- О милай мій, молю тебе. Записав Л. Яценко від співробітника Інституту зоології АН УРСР А. Л. Пуця, 1960. 154
- Ох і не стелися, хрещатий барвінку. М. Лисенко, Збірник українських пісень, вип. 1, Київ — Лейпциг, 1868, стор. 32. 70
- Пасітеся, сірі волн. Записано в м. Золотоноша, Черкаської обл., від О. М. Титаренко та Б. М. Головчинського, 1959. Розшифрував Л. Яценко. 234
- Первоцвіти синьобілі. Записано в м. Вижниця, Чернівецької обл., від Д. Сімаки. З рукописних фондів Чернівецького обласного Будинку народної творчості. 348
- Плавай, плавай, лебедонько. Слова Т. Шевченка. Записано в м. Баришівка, Київської обл., від Н. О. Онищенко, 1959. Розшифрував О. Правдюк. 286
- Пливе човен без весельця. Слова В. Забіли (народний варіант). Записав Л. Яценко у Києві, від В. Т. Загребельної, 1961. Текст подано за зб. «Пісні та романи українських поетів», т. 2, К., 1956, стор. 28. 229
- Повій, вітре, на Україну. Слова С. Руданського. В. Александров, «Народний пісенник», Харків, 1887, стор. 90. 260
- Повій, вітре, повій, вітре. Слова І. Гушалевича. Записав О. Правдюк в с. Шипинці, Кіцманського р-ну, Чернівецької обл., від К. К. Бойчука, 1959. 96

- По діброві вітер виє. Слова Т. Шевченка. Українські народні пісні, кн. 2, «Мистецтво», К., 1954, стор. 345. 334
- Понад полем іде. Слова Т. Шевченка. Записав М. Сокирко в с. Шевченкове, Вільшанського р-ну, Черкаської обл., від Т. П. Голуба. 329
- Пою коні при Дунаю. Слова Ю. Федьковича (народний варіант). Записано в с. Драчинці, Вашківецького р-ну, Чернівецької обл., від Е. І. Симоновича, 1959. Розшифрував Л. Яценко. 111
- Прийде весна і гай зазеленіє. Записано в с. Михайлівка, Лебединського р-ну, Сумської обл., від О. Ключниченко та Г. Тернюк, 1954. Розшифрував Л. Яценко. 302
- Прийшов я до тебе, мій дубе зелений. Записано в с. К. . .ни, Золотоніського р-ну, Черкаської обл., від О. П. Стоян та Г. П. Курило, 1959. Розшифрував Л. Яценко. 95
- Прощай, село, ріднесеньке. Записано в с. Кобаки, Косівського р-ну, Станіславської обл., від М. М. Федорука, В. М. Федорука та М. І. Дулея, 1953. Розшифрував Л. Яценко. 63
- Пусти ж мене, мамо. Г. Концевич, Малорусские народные песни кубанских казаков, № 9, Екатеринодар (6. р.), окреме видання. 311
- Рано-вранці я вставала. Слова Я. Щоголева (народний варіант). Записано в с. Черемошне, Погребищенського р-ну, Вінницької обл., від учасників хору, 1953. Розшифрував Л. Яценко. 320
- Реве та стогне Дніпр широкий. Слова Т. Шевченка, музика Д. Крижанівського. Українська народна пісня, К., 1936, стор. 542. 335
- Рідна мати моя (Пісня про рушник). Слова А. Малишка, музика П. Майбороди. Державне видавництво образотворчого мистецтва і музичної літератури, К., 1959. 380
- Річка котиться між нами. Слова В. Шевця, музика А. Кос-Анатольського. «Співає оновлена земля», Львів, 1949, стор. 84. 364
- Рибалка молоденьквій. Записано в с. Бобровиця, Чернігівської обл., від М. Горошок та Є. Галинської, 1950. Варіант мелодії записано в

- с. Куковичі, Мейського р-ну, Чернігівської обл., 1960. Розшифрував Л. Ященко. 299
- Родимий краю, село родиме.** Слова І. Мидловського (народний варіант), музика В. Матюка (народний варіант). Записав В. Зілінський у с. Гадинківці, Пробіжнянського р-ну, Тернопільської обл., 1957. 89
- Розвивайся ти, дубочку.** Записали Л. Ященко та В. Матвієнко в с. Вороньків, Бориспільського р-ну, Київської обл., від М. В. Григорович, 1961. 211
- Сидить пташок на тополі.** Записав М. Кречко в с. Великий Бичків, Рахівського р-ну, Закарпатської обл., «Закарпатські народні пісні», Ужгород, 1959, стор. 240. 362
- Скажи мені правду.** Слова О. Афанасьєва-Чужбинського, музика Р. Феніха (народний варіант). О. Гулак-Артемівський, Українські народні пісні з голосами, К., 1868, стор. 48, нотний додаток, стор. XII. 99
- Скажи, нащо тебе я полюбила.** Записав Л. Ященко від співробітника Інституту зоології АН УРСР А. Л. Пуця, 1959. Варіант мелодії записано в Донецькій обл., від Г. М. Томіліної. 247
- Скажи, чому не двіте більше май.** Записано в с. Небилів, Рожнятівського р-ну, Станіславської обл., від Я. М. Винник, 1959. Розшифрував Л. Ященко. 231
- Скрипавій ворітечка.** Записано в с. Лютеня, Гадяцького р-ну, Полтавської обл., від хору вчителів, 1955. Розшифрував Л. Ященко. 215
- Сміються-плачуть солові.** Слова О. Олесья. Записав Л. Ященко від співробітника Інституту зоології АН УРСР, А. Л. Пуця, 1960. Варіант мелодії записано від учня 49-ї середньої школи м. Києва Г. Підоплічка, 1946. 151
- Соколом-стрілою.** Записали Л. Ященко та П. Медведик в с. Кобаки, Косівського р-ну, Станіславської обл., 1953, та в с. Іванківці, Великоглибочецького р-ну, Тернопільської обл., 1960. 150
- Соловейко (Ой у саду на вишеньці).** Слова і мелодія М. Кропивницького, гармонізація С. Заремби. Старовинні українські народні пісні та романси, «Мистецтво», К., 1955, стор. 70 269
- Сонце западає за високі гори.** Слова І. Гушалевича (народний варіант). Записано в с. Лужани, Кіцманського р-ну, Чернівецької обл., від М. М. Бриника, 1959. Розшифрував Л. Ященко. 85
- Сонце заходить.** Записав О. Стебляк в с. Кам'яне, Лебединського р-ну, Сумської обл., від групи дівчат, 1936. 147
- Сонце низенько.** Слова І. Котляревського. «Наталка Полтавка» (клавір). К., «Мистецтво», 1955, стор. 63. 144
- Сонце низенько.** А. Едличка, Собрание малороссийских народных песен, ч. 2. СПб, 1861, стор. 20. 145
- Сонце ся сховало.** Слова С. Воробкевича. «Співає «Трем а», Державне видавництво образотворч. мистецтва і музичної літератури УРСР, К., 1960, стор. 43. Текст подано за зб. «Пісні та романси українських поетів», т. 2, К., 1956, стор. 165. 342
- Спать мені не хочеться.** Українські народні пісні. кн. 2, «Мистецтво», К., 1954, стор. 124. 184
- Ставок заснув.** Слова невідомого автора, музика Пфейля. Літературна обробка тексту І. Немировича. З репертуару Державної заслуженої капели бандуристів УРСР. 338
- Стоїть гора високая.** Слова Л. Глібова. Т. Безшлях, Українські метелики, збірник 5, Ростов-на-Дону (6. р.), № 1. 336
- Стоїть явір над водою.** Г. Концевич, 25 малоруских песен, вып. 2, М., 1907, стор. 19. 72
- Стоїть явір над горою.** Слова Г. Сковороди (народний варіант). С. Карпенко, «Васильковский соловей», СПб, 1864, стор. 129. 78
- Стрів козак дівчину.** Записано в с. Шипинці, Кіцманського р-ну, Чернівецької обл., від О. Івасюка та Д. Сакалюка, 1959. Розшифрував Л. Ященко. 143
- Сховалось сонце за горою.** Слова М. Кононенка. Записано в с. Лісоводи, Городецького р-ну, Хмельницької обл., від групи вчителів, 1959. Розшифрував Л. Ященко. 87
- Така її доля.** Слова Т. Шевченка. Г. Концевич, ...

25 малорусских песен, вип. 2 М., 1907 стор. 23.	281
Там, де Ятрань круто в'ється. Слова А. Шашкевича (народний варіант). Українська народна пісня, К., 1936, стор. 34.	230
Та не жур мене, моя мати. М. Лисенко, Збірник українських пісень, вип. 1, Київ — Лейпціг, 1868, стор. 16.	82
Терен цвіте. Записав М. Машкін в с. Довге, Іршавського р-ну, Закарпатської обл.	227
Тече вода в синє море. Слова Т. Шевченка. Записано від кобзаря Є. Мовчана. Розшифрував з фонотеки Українського Радіо Л. Ященко	118
Тече річка невеличка. Українська народна пісня, К., 1936, стор. 274.	140
Ти любов моя. Слова О. Новицького, музика Г. Жуковського. Державне видавництво образотворчого мистецтва і музичної літератури, К., 1958, (окреме видання).	384
Ти не моя. Слова С. Руданського. Записав Л. Ященко від співробітника Інституту зоології АН УРСР А. Л. Пуця, 1961.	198
Тихо над річкою. Слова С. Черкасенка (народний варіант), музика П. Батюка (народний варіант). Записали П. Майборода та О. Бандурко в м. Кременчук, Полтавської обл., 1938. Варіант тексту створив кобзар В. Перепелюк.	367
У вишневому садочку. Гармонізація М. Вілінського. Музфонд СРСР, К., 1951. (окреме видання).	249
У гаєчку ходила я. Записав Л. Ященко від учасників республіканського огляду художньої самодіяльності в Волинської обл., Київ, 1951.	346
У горах Карпатах. Записав М. Кречко в с. Великий Бичків, Рахівського р-ну, Закарпатської обл. «Закарпатські народні пісні», Ужгород, 1959, стор. 240.	363
Хусточка червона. Слова А. Малишка, музика З. Остапенка. Пісні для художньої самодіяльності, вип. 1, «Мистецтво», К., 1947, стор. 55.	374
Хусточко ж моя, шовковая. Слова Г. Квітки-Основ'яненка. О. Гулак-Артемівський, Народні українські пісні з голосом, К., 1868, стор. 33. нотний додаток, стор. VII.	138

Червоная калинонька. В. Александров, Народний пісенник, Харків, 1887, стор. 41.	213
Червоні маки. Слова та музика Р. Савицького (народний варіант). «Співають сестри Байко», Львів, 1958, стор. 61.	371
Через поле широке. Записано в с. Міжгір'я, Закарпатської обл., 1958. Розшифрувала З. Василенко.	226
Чи є в світі молодиця (Гандзя). Слова та музика Д. Бонковського (народний варіант). Українські народні пісні, кн. 2, «Мистецтво», К., 1954, стор. 384.	186
Чи ти мене вірно любиш. Б. Арсен, Український співаник, Одеса, 1904, стор. 122.	291
Чи ти, милий, п'ялом припав. М. Лисенко, Збірник українських пісень, вип. 1, Київ — Лейпціг, 1868, стор. 50.	222
Чи я в лузі не калина була. А. Едличка, Собрание малороссийских народных песен, СПб, ч. 1, 1858, стор. 2.	279
Човен хитається. Записано в с. Шипинці, Кіцманського р-ну, Чернівецької обл., від М. П. Бойчук та К. К. Бойчука, 1959. Розшифрував Л. Ященко.	136
Чого ж вода каламутна. Слова І. Котляревського. Українські народні пісні, кн. 1, «Мистецтво», К., 1954, стор. 280.	219
Чого сумувати, голубко моя. Записав Л. Ященко в с. Драбове, Черкаської обл., від Г. П. Перепелиці та Н. І. Вдовиченко, 1960.	206
Чом дуб не зелений. М. Лисенко, Збірник українських пісень, вип. 5, К., 1892, стор. 44.	209
Чом ти, дівчино, така сумна. Записано в м. Луків, Волинської обл., від групи жінок, 1949. Розшифрувала З. Василенко.	218
Чом, чом не прийшов. А. Едличка, Собрание малороссийских народных песен, ч. 1, СПб, 1858, стор. 67.	181
Чом, чом, чом, земле моя. Великий співаник, Відень (6. р.), стор. 230.	91
Чорні брови, карі очі. Т. Безшлях, Українські мелодики, збірник 4, Ростов-на-Дону (6.р.), № 6.	132
Чуєш, брате мій. Музика Л. Лепкого. Д. Ревуцький, «Золоті ключі», вип. 2, К., 1927, стор. 12.	106

Шумить-гуде дібровонька. А. Едличка, Собрание малороссийских народных песен, ч. I, СПб. 1858, стор. 72	204
Я бачив, як вітер берізку зломив. Слова В. Александрова, музика А. Рубінштейна (народний варіант). Українські народні пісні, кн. 2, «Мистецтво», К., 1954, стор. 373.	344
Якби мені не тиночки. Записав П. Батюк у м. Зіньків, Полтавської обл., 1923. Українські народні пісні, кн. 1, К., 1954, стор. 223.	133
Як поїхав мій миленький до млина. О. Спендіаров, Українські народні пісні, «Мистецтво», К., 1954, стор. 21.	179
Як я, браття, раз сконаю. Слова Ю. Федьковича. Ю. Млинарич, Українські народні пісні, Братіслава, 1956, стор. 56.	131

ЗМІСТ

Від упорядника	3
Українські народні романи	5
Ой біда, біда чайці небозі	53
Гомін, гомін, гомін по діброві	55
Іхав козак за Дунай	57
Козак одіжджає, дівчинонька плаче	59
За Німан іду	62
Іхав козак на війноньку	63
Прощай, село ріднеське	64
Ой браття-опришки	65
За Сибіром сонце сходить	67
Добривечір тобі, зелена діброво	68
Ой що ж бо то та й за ворон	70
Ох і не стелися, хрещатий барвінку	72
Стоїть явір над водою	74
Ой кряче, кряче та чорненький ворон	76
Всякому городу нрав і права	78
Стоїть явір над горою	80
Ой доля людська	81
Віє вітер, віє буйний	82
Та не жур мене, моя мати	83
Де ти бродиш, моя доле	85
Сонце западає за високі гори	86
Ні родини нема, ні дружини	87
Сховалось сонце за горою	89
Родимий краю, село родиме	91
Чом, чом, чом, земле моя	93
Верховино, світку ти наш	95
Прийшов я до тебе, мій дубе зелений	96
Повій, вітре, повій, вітре	98
Дивлюсь я на небо	99
Скажи мені правду	99
Мала мати сина	101

Ой покрились білим снігом полонини	102
На чужині тяжко жити	104
Чуеш, брате мій	106
Зелений гай, пахуче поле	108
Ой чого ти, дубе	110
Пою коні при Дунаю	111
Ой Дністре мій, Дністре	113
Ой не п'ються пива, меди	114
Гей, три шляхи широкіі	116
Тече вода в сине море	118
Вітер з гаєм розмовляє	120
Єсть на світі доля	122
За байраком байрак	124
Зоре моя вечірняя	126
Думи мої	128
Лети, моя думо	130
Як я, браття, раз сконаю	131
Чорнії брови, карії очі	132
Якби мені не тиночки	133
В чарах кохання	134
Човен хитається	136
Хусточко ж моя, шовковая	138
Тече річка невеличка	140
Стрів козак дівчину	143
Сонце низенько	144
Сонце низенько	145
Сонце заходить	147
Ой і зійди, зійди, ти зіронько та вечірняя	149
Соколом-стрілою	150
Сміються-плачуть солові	151
О милий мій, молю тебе	154
Ой ти, місяцю-зоре	156
Гей, попід ліс темнений	157
Ой ти, дівчино зарученая	158
Ой ти, дівчино, горда та пишна	160
Ой світи, місяченьку	161
Ой знати, знати	163
Ніч яка місячна, зоряна, ясна	164
Місяць на небі	166
Місяцю-королю	167
Дівчино кохана, здорова була	168
Вечір надворі	170
Коло річки, коло броду	171
Над Прутом у лузі	173

В вишневому саду	174
А вже третій вечір	176
Ой дівчино, шумить гай	177
Як поїхав мій миленький до млина	179
Чом, чом не прийшов	181
Ой казала мені мати	182
Спать мені не хочеться	184
Чи є в світі молодиця	186
Ой бувай здорова	188
Бувай здоров, коханий мій	189
На жовтенькому пісочку	191
Дівчино кохана, йди сядь коло мене	192
Коли розлучаються двое	194
Вже сонце над вечером	196
Ти моя	198
Взяв я бандуру	199
Без тебе, Олесю	201
Жалі мої, жалі	203
Шумить-гуде дібровенька	204
Чого сумувати, голубко моя	206
За тучами, за хмарами	207
Чом дуб не зелений	209
Розвивайся ти, дубочку	211
Чорвоная калинонька	213
Скриплавії ворітечка	215
Гаю, гаю, зелен розмаю	217
Чом ти, дівчино, така сумна	218
Чого ж вода каламутна	219
Ой доки я, безталанна	221
Чи ти, милий, пилом припав	222
Ой ти живеш на гороньці	224
Через поле широке	226
Терен цвіте	227
Пливе човен без весельця	229
Там, де Ятрань круто в'ється	230
Скажи, чому не цвіте більше май	231
Коли на крилах ночі	232
Пасітеся, сірі воли	234
Місяченьку бліднолиций	235
Ой я нещасний	236
Ой на горі два дуби зрослися	237
Забудь мене	238
Ой зійди, зійди, ясен місяцю	240
Ой був то раз веселий час	242

Колись, дівчино мила	244
Втіш мене: занедужала я	246
Скажи, нащо тебе я полюбила	247
У вишневому садочку	249
Ой не світи, місяченьку	250
Ой і зрада, карі очі, зрада	251
Не питай, чого в мене заплакані очі	253
Не питай, чого в мене заплакані очі	254
Зелена рута, жовтий цвіт	256
В моему саду айстри білі	257
І снилося з ночі дівчині	259
Повій, вітре, на Україну	260
Ой не шуми, луже	262
Ой на гору козак воду носить	263
Ой на горі сніг біленький	265
Баламуте, іди з хати	267
Соловейко	269
Ой гаю мій, гаю	271
Ой вербо, вербо, сухая вербо	272
Зійшов той місяць	273
Зоре вечірня	274
Віють вітри, віють буйні	276
Видно шляхи полтавські	278
Чи я в лузі не калина була	279
Така її доля	281
Ой одна я, одна	282
Нащо мені чорні брови	284
Плавай, плавай, лебедонько	286
Защобетав жайворонок	288
Ні, мамо, не можна нелюба любити	289
Чи ти мене вірно любиш	291
Ой волошки, волошки	293
Ой не ходи, Грицю	295
Ішов відважний гайовий	297
Рибалка молоденький	299
Прийде весна, і гай зазеленіє	302
Гетьте, думи, ви хмари осінні	303
Ой принесіть мені пролісків з лісу	305
Кажуть люди, що-м щаслива	306
Воли мої половії	308
Вилітали орли з-за крутої гори	309
Пусти ж мене, мамо	311
Ой у полі могла	312
Гуде вітер вельми в полі	314

Не щибечи, соловейку	316
Ой, здається, й не журюся	318
Рано-вранці я вставала	320
Батько добрий, батько добрий	321
Летів пташок понад воду	322
Бабусю, рідненька	324
Заграй ми, цигане старий	326
В той день, коли дім я покинув вітця	328
Понад полем іде	329
Все йде, все минає	331
Летить галка через балку	332
По діброві вітер вие	334
Рече та стогне Дніпр широкий	335
Стоїть гора високая	336
Ставок заснув	338
Міся ясний	339
Веч і темніє	340
Сонце ся сховало	342
Я бачив, як вітер берізку зломив	344
У гаечку ходила я	346
Первоцвіти синьобілі	348
Вечірня пісня	350
Зірня літня нічка	352
Коли поїзд у даль загуркоче	353
На високій дуже кручі	356
Коли течуть криваві ріки	358
Ой ти, ниво, моя ниво	360
Сидить пташок на тополі	362
У горах Карпатах	363
Річка котиться між нами	364
Вівці мої, вівці	365
Тихо над річкою	367
Гуцулка Ксеня	369
Червоні маки	371
Хусточка червона	374
Білі каштани	376
Ми підем, де трави похилі	378
Рідна мати моя	380
І чого тікати	382
Ти любов моя	384
Марічка	386
Берізка	388
Алфавітний покажчик та примітки	390

Українські народні романи
(На українському мові)

Друкується за постановою вченої ради
Інституту мистецтвознавства,
фольклору та етнографії АН УРСР

Редактор *І. В. Іванько*

Оформлення художника *В. І. Смородського*

Художній редактор *В. М. Тепляков*

Технічний редактор *М. І. Єфімова*

Коректор *Р. К. Пустова*

БФ 15481. Зам. № 1161. Вид. № 92. Тираж
30000. Формат паперу 70×92/16. Друк. фіз.
аркушів 12,875. Умовн. друк. аркушів 15,06.
Обліково-видавн. аркушів 12,376. Підписа-
но до друку 18.XI 1961 р. Ціна 64 коп.

Друкарня Видавництва АН УРСР,
Київ, Рєпіна, 4.